

R O M Â N I A
CURTEA DE APPEL TIMIȘOARA
SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. 2024/115/2015

operator 2711

DECIZIA PENALĂ NR. 666/A
Ședința publică din data de 25 mai 2016

Completul compus din:

Președinte: [...]

Judecător: [...]

Grefier: [...]

Ministerul Public este reprezentat de procuror șef [...] al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Timișoara.

Pe rolul instanței se află judecarea apelurilor formulate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – SERVICIUL TERITORIAL TIMIȘOARA și inculpații X și Y împotriva sentinței penale nr. 1 din data de 14.01.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosarul nr. 2024/115/2015.

Prezența părților, mersul dezbaterilor și concluziile părților și ale procurorului au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul de judecată din 11.05.2016, care face parte integrantă din prezenta decizie, instanța stabilind termen pentru deliberare și pronunțare la data de 25.05.2016, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 1 din data de 14.01.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosarul nr. 2024/115/2015, a fost condamnat inculpatul Y pentru săvârșirea infracțiunii de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, faptă prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr. 78/2000, la 2 (doi) ani închisoare.

În baza art. 67 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b, k Cod penal, pe o perioadă de 5 (cinci) ani, în condițiile art. 68 lit. b Cod penal.

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute la art. 66 alin. 1 lit. a, b, k Cod penal, în condițiile art. 65 alin. 3 Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere pe durata termenului de încercare de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin schimbarea locului de muncă;

e) să comunice Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Caraș-Severin informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, s-a constatat că nu poate fi aplicată inculpatului obligația de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, din cauza stării de sănătate a acestuia.

În baza art. 404 Cod procedură penală, s-a atras inculpatului atenția asupra consecințelor nerespectării dispozițiilor art. 96 Cod penal, privind revocarea beneficiului suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 399 alin. 1, art. 241 alin. 1 lit. b Cod Procedură Penală, s-a constatat încetată de drept măsura preventivă a controlului judiciar dispusă față de inculpatul Y, prin ordonanța din data de 15.05.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție.

A fost condamnat inculpatul **X** pentru săvârșirea infracțiunii de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, la **2 (doi) ani închisoare**; pentru săvârșirea infracțiunii de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, la **1 (un) an închisoare**; pentru săvârșirea infracțiunii de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, la **1 (un) an închisoare**; pentru săvârșirea infracțiunii de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, la **1 (un) an închisoare**; pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 al. 1 Cod penal, la **1 (un) an închisoare** și pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 teza I Cod penal, la **27.000 (douăzecișisaptemii) lei amendă penală**.

În baza art. 67 Cod penal, s-a aplicat inculpatului, pentru fiecare dintre fapte, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b, k Cod penal, pe o perioadă de 5 (cinci) ani, în condițiile art. 68 lit. b Cod penal.

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, pentru fiecare dintre fapte, exercitarea drepturilor prevăzute la art. 66 alin. 1 lit. a, b, k Cod penal, în condițiile art. 65 alin. 3 Cod penal.

În baza art. 38, art. 39 alin. 1 lit. e Cod penal, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de **2 (doi) ani închisoare, la care s-au adăugat 16 (șaisprezece) luni închisoare, precum și amenda de 27.000 (douăzecișisaptemii) lei**.

În baza art. 45 alin. 3 lit. a Cod procedură penală, s-a aplicat inculpatului, alături de pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 lit. a, b, k Cod penal, pe o perioadă de 5 (cinci) ani.

În baza art. 45 alin. 5 Cod procedură penală, art. 65 alin. 1 și 3 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute la art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

S-a dispus anularea înscrisului intitulat „Împuternicire”, aflat la fila 42 dosar urmărire penală, vol. III, prin care se atestă că la data de 18.11.2014 numitul Z a fost împuternicit să conducă autovehiculul cu număr de înmatriculare [...], proprietatea Consiliului Județean Caraș-Severin.

În baza art. 399 alin. 1, art. 211, art. 215 Cod procedură penală, s-a menținut măsura controlului judiciar, dispusă față de inculpatul X (cu același conținut), prin încheierea camerei

de consiliu/preliminare din 08.07.2015, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară a Tribunalului Caraș-Severin, în prezenta cauză.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul Y să plătească statului 4.000 lei cheltuieli judiciare.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul X să plătească statului 4.000 lei, cheltuieli judiciare.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că:

Prin rechizitoriul din 30.06.2015, întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție în dosarul nr. 44/P/2015, și înregistrat pe rolul Tribunalului Caraș-Severin la data de 02.07.2015, au fost trimiși în judecată inculpații Y, având luată față de el măsura preventivă a controlului judiciar, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, faptă prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000, și X, trimis în judecată în stare de libertate, dar față de care s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar de către judecătorul de cameră preliminară, prin încheierea camerei de consiliu din 08.07.2015, pentru săvârșirea infracțiunilor de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, de influențarea declarațiilor (trei infracțiuni), faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, de fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 al. 1 Cod penal, și de uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 Cod penal, în concurs real, conform art. 38 al. 1 Cod penal.

În fapt, în actul de acuzare s-a reținut, în esență, că la data de 12.11.2014, între cele două tururi ale alegerilor prezidențiale, Y, folosind influența și autoritatea sa de președinte al Consiliului Județean Caraș-Severin și vicepreședinte al Partidului Național Liberal, i-a cerut lui X, vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin și membru al Partidului Național Liberal, prim-vicepreședinte al Filialei Caraș-Severin a PNL, să se deplaseze în teritoriu, să ia legătura cu toți primarii care au plecat din cadrul PNL și să le solicite să determine oamenii să voteze cu A. Pentru a-i determina pe primari să acționeze în sensul solicitat, Y i-a cerut lui X să le transmită acestora că de rezultatul votului se va ține cont la împărțirea de către Consiliul Județean a bugetelor pe anii 2015-2016 pentru primării.

În continuare, în zilele de 12 și 13.11.2014 X a luat legătura cu 9 primari din județ cărora le-a solicitat, folosindu-se de autoritatea și influența sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, să facă demersuri favorabile candidatului PNL, A. Pentru a-i determina să procedeze în acest sens, X le-a transmis că de rezultatul votului vor depinde alocările bugetare efectuate de Consiliul Județean către primării din anii 2015 și 2016 (respectiv până la terminarea mandatului conducerii CJ Caraș-Severin). Totodată, pentru a da greutate mai mare mesajului, X a dat de înțeles interlocutorilor că acesta vine și din partea președintelui Y.

În ce-l privește pe inculpatul X, s-a mai reținut că în data de 18.11.2014, în urma unui accident rutier provocat de autoturismul pe care îl conducea, soldat cu rănirea ușoară a mai multor persoane, acesta i-a determinat pe Z, B și C să dea declarații necorespunzătoare adevărului, în sensul că autoturismul marca [...] ar fi fost condus de Z în data de 18.11.2014, în momentul coliziunii cu autoturismul condus de B; această determinare s-ar fi realizat prin corupere, constrângere, precum și prin folosirea autorității și influenței sale de vicepreședinte al Consiliului Județean, președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P.

În legătură cu infracțiunile privind alegerile prezidențiale din noiembrie 2014:

Prin procesul-verbal de sesizare din oficiu din data de 16.12.2014, întocmit în dosarul nr. 763/P/2014 (din care s-a dispus dosarul nr. 44/P/2015), s-a dispus sesizarea din oficiu pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea influenței în vederea obținerii de foloase necuvenite, faptă prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, privind faptele săvârșite în legătură cu

alegerile prezidențiale. S-au avut în vedere convorbirile din mediul ambiental și cele telefonice purtate între cei doi inculpați, respectiv dintre inculpatul X și mai mulți primari.

Prin ordonanța din data de 20.01.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. [...] a aspectelor privind alegerile prezidențiale. Noul dosar a fost înregistrat sub numărul [...].

Prin ordonanța nr. [...] din data de 13.05.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Y și X pentru infracțiunile reținute în sarcina acestora în legătură cu alegerile prezidențiale din noiembrie 2014.

Prin ordonanțele din data de 15.05.2015 ale aceleiași organ de cercetare, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de cei doi inculpați, aspecte aduse la cunoștința acestora conform proceselor verbale atașate la dosar.

În legătură cu infracțiunile reținute în sarcina inculpatului X, urmare accidentului rutier din data de 18.11.2014:

Prin procesul-verbal de sesizare din oficiu din data de 15.12.2014, întocmit în dosarul nr. 763/P/2014 (din care s-a disjuns dosarul nr. 413/P/2015), s-a dispus sesizarea din oficiu pentru săvârșirea infracțiunilor de fals în declarații, faptă prevăzută de art. 326 Cod penal, favorizarea infractorului, faptă prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal, și participație improprie la fals intelectual, faptă prevăzută de art. 52 alin. 3 raportat la art. 326 Cod penal. S-au avut în vedere convorbirile telefonice purtate între inculpatul X și mai multe persoane în legătură cu accidentul rutier din data de 18.11.2014.

Prin ordonanța din data de 09.06.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. 763/P/2014 a aspectelor privind faptele săvârșite ca urmare a accidentului rutier din data de 18.11.2014. Noul dosar a fost înregistrat sub numărul 413/P/2015.

Prin ordonanța nr. 413/P/2015 din data de 17.06.2015, s-a dispus schimbarea încadrării juridice și extinderea urmăririi penale, cercetările continuându-se sub aspectul săvârșirii următoarelor infracțiuni:

- influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 alin. 1 Cod penal, constând în influențarea declarațiilor persoanelor care au fost audiate de organele de cercetare penală care au anchetat condițiile de producere a accidentului;

- mărturie mincinoasă, faptă prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal, constând în declararea unor aspecte necorespunzătoare adevărului în fața organelor de cercetare penală;

- fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, constând în emiterea actului intitulat „împuternicire” prin care se atesta, în mod neconform realității, faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin;

- uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 Cod penal, constând în folosirea acestei împuterniciri, prin depunerea la dosarul de daune al societății de asigurare.

Prin ordonanța nr. 413/P/2015 din data de 22.06.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de X pentru trei infracțiuni de influențarea declarațiilor, fapte prevăzute de art. 272 alin. 1 Cod penal, fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, și uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 Cod penal, toate în concurs real prevăzut de art. 38 alin. 1 Cod penal.

Prin ordonanța din data de 23.06.2015 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de X pentru aceleași infracțiuni, aspecte aduse la cunoștința acestuia conform procesului-verbal atașat la dosar.

De asemenea, în exercitarea atribuțiilor de serviciu de vicepreședinte al Consiliului Județean, X ar fi emis un act intitulat „împuternicire” prin care se atesta în mod neconform realității faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin, act depus ulterior la dosarul de daune al societății de asigurare.

La dosarul cauzei a fost atașat dosarul de urmărire penală nr. 44/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, au fost audiați inculpații Y (filele 219-221, 372-373) și X (fila 329-330) și martorii D (filele 250, 370-371), E (filele 251-252), F (fila 253), G (fila 254), H (filele 290-291), I (fila 292), J (fila 293), K (fila 294), L (fila 323) și M (fila 328) și au fost administrate probe cu înscrisuri în ceea ce privește starea de sănătate a inculpatului Y (filele 20-29). Restul martorilor propuși prin rechizitoriu, cu privire la faptele reținute în sarcina inculpatului X, din data de 18.11.2014, au fost omiși de la audieri, întrucât acesta a recunoscut faptele și nu a contestat temeinicia lor, la termenul de judecată din 15.12.2015.

Tribunalul, analizând actele și lucrările dosarului, a reținut următoarea stare de fapt:

La datele de 09.11.2014 și 16.11.2014, pe teritoriul României și în diaspora au fost organizate alegerile pentru Președintele României. După primul tur de scrutin, în cursa pentru obținerea funcției de Președinte al României au rămas în cursă d-nul N, candidat din partea U.S.L. (Uniunea Social Liberală), și d-nul A, candidat din partea A.C.L. (Alianța Creștin Liberală).

Conform statisticilor comunicate de către Biroul Electoral Central rezultatele primului tur de scrutin (09.11.2014) au fost: N - 40,44% și A - 30,37%.

În această situație, la nivel național este notoriu că a existat o mobilizare a membrilor de partid din partidele componente ale A.C.L. și a susținătorilor A.C.L. pentru obținerea, pentru candidatul A, a unui procent cât mai bun în turul doi al alegerilor din data de 16.11.2014, fapt care, în sine, este normal și în limitele legii.

Inculpații Y și X erau, în epocă, vicepreședinte al Partidului Național Liberal, și respectiv, prim vicepreședinte al Filialei Caraș-Severin a Partidului Național Liberal.

Inculpatul Y, împreună cu inculpatul X și cu martorul D (ultimul fiind secretar al Județului Caraș-Severin, iar ceilalți doi inculpați fiind și Președinte, respectiv Vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin) au purtat, la data de 12.11.2014, într-un mediu ambiant, o conversație (redată prin PV de redare aflat la f. 240-247, vol. I d.u.p) pe diferite teme, teme ce sunt lipsite de interes pentru prezenta cauză, întrucât vizau probleme administrative sau particulare. La un moment dat, în mod abrupt, inculpatul Y le cere interlocutorilor să „își împartă primării care au plecat de la noi”, precizând că înțelege prin aceasta și foștii primari PDL și PNL „care au candidat sub PSD” și să se deplaseze în teritoriu pentru a-i aborda cu privire la desfășurarea turului al doilea al alegerilor prezidențiale.

În zilele de 12 și 13.11.2014, X a luat legătura cu 9 primari din județ cărora le-a solicitat, folosindu-se de autoritatea și influența sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, să facă demersuri favorabile candidatului PNL, A. Pentru a-i determina să procedeze în acest sens, X le-a transmis că de rezultatul votului vor depinde alocările bugetare efectuate de Consiliul Județean către primării din anii 2015 și 2016 (respectiv până la terminarea mandatului conducerii CJ Caraș-Severin), dar și, voalat, sau în unele cazuri în clar, că ei „sunt de ai lor”. Totodată, pentru a da greutate mai mare mesajului, și deopotrivă la cererea expresă a inculpatului Y, X a dat de înțeles interlocutorilor că acesta vine și din partea președintelui Y.

Asemenea a procedat, dar cu câțiva secretari de UAT-uri, martorul D.

Este de stabilit ce anume mesaje au intenționat să transmită, respectiv au transmis cei trei, dintre care martorul a fost doar un executant reticent al dorințelor coinculpăților, pentru că punctele de vedere asupra intențiilor coinculpăților expuse de acuzare și de apărare sunt diametral opuse, iar chestiunea este esențială spre a se da o justă soluție în cauză.

Din coroborarea probei cu afirmațiile înregistrate ambiental cu afirmațiile martorului D, audiat atât în faza urmăririi penale, cât și de către judecător, reiese faptul că inculpatului X și martorului menționat li s-a cerut să le transmită primarilor cu care vor lua legătura, în urma deplasării la fața locului, precum și fiecărui secretar din primăriile localităților județului ce nu aveau primar PNL, că inculpatul Y le solicită acestora ajutorul, ajutor constând în determinarea electoratului să voteze în turul al II-lea de scrutin pe candidatul ACL, persoană pe care inculpatul o menționează în clar.

Este de remarcat dorința inculpatului Y ca întâlnirile pe care le-a planificat între martorul D, pe de o parte, și secretarii primăriilor, pe de altă parte, să aibă loc cu toți secretarii, minus cei PNL, și să fie conspirative, el folosind expresia „între patru ochi”. Se solicită de către inculpat ca secretarii să „facă un sondaj prin comună” ca „să se vadă ce probleme sunt...și atunci” să fie transmisă rugămintea sa de a încerca să îl ajute, „importantă fiind și poziția domniei sale, pentru poziția județului...și să determinați oamenii să voteze cu A”.

Deci, inculpatul Y a dorit să li se transmită secretarilor de UAT-uri, ce sunt funcționari publici cu funcție de conducere, conform Legii nr.188/1999 și Legii nr. 215/2001, deci persoane ce nu pot fi membri de partid și nu pot desfășura activități politice publice, că are rugămintea ca ei să se implice direct în determinarea electoratului să voteze într-un anumit mod. În fond nu este vorba chiar de o simplă rugămintă, căci, deși forma pare să acrediteze această concluzie, imperativul solicitării, respectiv „să determinați oamenii să voteze cu A”, o contrazice. Fie că inculpatul a dorit să transmită un ordin disimulat, fie că a dorit să accentueze importanța îndeplinirii rugăminții sale, cel puțin pentru el, dar devine probabil și că a dorit să forțeze astfel, fie chiar și numai psihologic, îndeplinirea rugăminții de către destinatarii ei.

Inculpatul mai spune martorului să și justifice solicitarea față de secretarii de primării prin invocarea unui echilibru ce trebuie să existe la nivel național. Această parte a mesajului nu transmite de fapt nimic, în schimb se creează destinatarului sentimentul că a da curs solicitării primite este just și important.

Nu se înțelege ce anume justifică obiectiv formularea unui asemenea deziderat imperativ, și mai ales de ce ar trebui să se implice în atingerea lui persoane ce aveau obligația legală să nu facă așa ceva. Probabil că inculpatul a încercat astfel să atingă două scopuri, unul fiind o justificare exterioară a acțiunilor sale, iar celălalt o acreditare, în chiar conștiința acestora, a ideii unei acțiuni juste a celor vizați, în speranța că li se vor înfrânge acestora reticențele pe care el le anticipa.

Concluzia este că, din intenție sau din instinct, mesajul ce trebuia transmis este unul manipulator.

Cât privește mesajul ce trebuia transmis primarilor de către inculpatul X, și această transmitere trebuia realizată potrivit inculpatului Y tot „între patru ochi” și conținea rugămintea de a fi votat A, subînțeles de către electorat și firește că nu de către acei câțiva primari, numai că nu a fost vorba despre o rugămintă pură și simplă. Așa cum clar se înțelege din înregistrările ambientale, și cum confirmă martorul D, trebuia transmis primarilor că în funcție de rezultatul votului din turul doi de scrutin vor urma și alocările bugetare către UAT-urile pe care ei le conduceau.

Nu există nicio îndoială rezonabilă asupra contextului și semnificațiilor afirmațiilor inculpatului Y că primarii trebuie atenționați că ei vor depinde de bugetarea „lor” a

ACL/PNL-ului, pentru anii 2015, 2016, că PSD-ul nu le va mai da bani de la guvern și nici prin liderul PSD – Ion Mocioalcă, fie pentru că nu mai au de unde, fie pentru că nu va mai exista interes, odată N ales președinte. Totodată, inculpatul afirmă că acei bani vor veni de la cei care au fost părăsiți prin „traseism”, adică de la A.C.L./P.N.L., făcându-se și solicitarea ca și acei primari, pe care inculpatul tot „de-ai lor” îi consideră, să ajute la atingerea scopului avut în vedere de către el, respectiv votarea candidatului A în UAT-urile respective. Este relevant faptul pentru speță că inculpatul a afirmat că este important pentru el și pentru județ, să se primească ajutorul solicitat, și că dorește ca primarii contactați să cunoască și acest aspect. De ce era importantă pentru inculpat primirea „ajutorului” este evident, pentru că urma să aducă beneficii.

Au mai fost menționați ca destinatari ai mesajului formulat de către inculpat și independenții, fiindcă, motiva inculpatul, „toți au plecat de la noi”. Deci, adaugă instanța, toți le erau datori inculpaților și asupra tuturor ei aveau influență.

De menționat este că referirea la bugetare nu privea finanțarea de proiecte aflate în curs, pe bază de criterii legale, interpretare oferită de coinculpați, ci, așa cum se deduce clar din contextul discuției ambientale înregistrate, coroborată cu declarația din instanță a martorului D, este vorba despre condiționarea bugetării de rezultatele votului din turul al doilea de scrutin.

S-a pus problema dacă este temeinică apărarea coinculpaților că bugetarea s-a făcut pentru UAT-uri de către guvern, prin mecanisme fixe și aflate dincolo de voința și intervenția inculpaților, motiv pentru care primarii nu aveau de ce să creadă că vor fi dependenți de bugetarea Consiliului Județean Caraș-Severin. Judecătorul cauzei a decis că nu este. Este de bun simț că legislația poate suferi modificări, iar ceea ce a fost sau este valabil în virtutea unei norme legale se poate schimba, iar referirile la bugetare ale inculpatului Y privesc viitorul, anii 2015, 2016. Mai mult, din cele relatate de martorul D instanței de judecată, rezultă faptul că la nivelul Consiliului Județean Caraș-Severin existau mecanisme legale prin care un organism colegial format din coinculpați plus un funcționar executiv al Consiliului Județean Caraș-Severin și al treilea vicepreședinte decideau asupra oportunității supunerii unei cereri de bugetare sau altei aprobării Consiliului Județean Caraș-Severin înainte de înaintarea sa organelor competente a aproba dispunerea finanțării. Instanța constată că este întemeiat punctul de vedere al inculpaților potrivit căruia forumul decizional era plenul consiliului județean, că exista cale de atac a deciziilor adoptate prin hotărâre de către plen, că este posibil să fi existat o largă majoritate în aprobarea propunerilor făcute de acel organism colegial, și că este posibil ca primarii să nu se fi plâns niciodată de deciziile luate în privința cererilor lor. Cu toate acestea, judecătorul a constatat că a existat totuși un mod legal și obligatoriu prin care cererile de bugetare treceau printr-un filtru ce aparținea de Consiliul Județean Caraș-Severin, că acesta îi implica și pe inculpați, și că este notoriu în comunitate, fie că este sau nu real, că deciziile inculpatului Y sunt literă de lege în Consiliul Județean Caraș-Severin. Deci, existau temeuri pentru primari să creadă că vor depinde financiar de bugetarea de la Consiliul Județean Caraș-Severin, chiar și dacă reglementarea legală actuală a finanțării comunităților locale s-ar fi menținut, nemaivorbind că în acel viitor se poate reveni la formula, existentă la un moment dat, a bugetării UAT-urilor direct de către consiliul județean, așa cum a mai prevăzut în trecut legea bugetului administrației publice locale.

În altă ordine de idei, s-a ridicat legitima întrebare asupra motivului pentru care inculpatul Y și coinculpatul X ar fi uzat față de primari de un argument al solicitărilor lor care să fie inefficient și necredibil. Ar fi însemnat, dacă ar fi să se dea crezare apărărilor respective, că doi oameni politici și șefi administrativi ai unui județ au acceptat să fie ridicoli în fața primarilor respectivi, ba încă și fără să poată obține nimic prin asta. Desigur că nu, și desigur că acesta este un argument în plus că primarii în cauză puteau socoti întemeiat că e posibil să nu primească în viitor finanțare dacă inculpații decid astfel.

S-a mai afirmat de către apărare că sumele alocate erau așa de mici că practic nu contau, și că nu ar fi permis realizări edilitare care să motiveze re alegerea primarilor. Că erau mici aceste sume, este posibil, deși martorul D a relatat că acestea ar fi contat semnificativ pentru bugetele unor comune mici, deși nu a știut să spună care este situația pentru comunele mari și mijlocii. Judecătorul primei instanțe a constatat și a reținut că, în climatul de subfinanțare cronică a comunităților rurale din venituri proprii existent notoriu în ultimii ani, orice alocare bugetară conta și că, în orice caz, nimeni nu putea anticipa viitorul și acesta permitea orice, a se vedea considerentele anterioare.

Inculpatul a mai solicitat, la finalul discuției, să se transmită primarilor în cauză că este timpul ca primarii în cauză să demonstreze că rămân împreună, că vine 2016, că PSD-ul este în cădere nemaiputând satisface nevoile electoratului. Interpretarea lesne de făcut, și indubitabilă, este că li s-a făcut primarilor o promisiune clară că dacă își dovedesc loialitatea, îndeplinind rugămintea și dorința inculpatului în legătură cu determinarea electoratului să voteze candidatul ACL-ului, își asigură sprijinul PNL-ului la alegerile locale din 2016.

Asemenea mesaje nu mai sunt calificabile ca și rugăminți, ci sunt în realitate în parte atenționări, abia voalate în formă dar foarte clare în conținut, că bugetările UAT-urilor respective se vor face în funcție de rezultatele votului din turul al II-lea al alegerilor prezidențiale, în parte un subtil șantaj emoțional provenind din mesajul „vă înțelegem că ați plecat de la noi și nu contează, vă considerăm tot de ai noștri și vă vom da bani, dar faceți ce vă rugăm fiindcă e important pentru noi și pentru județ” și în parte o promisiune de sprijin politic pentru acei primari, unora dintre aceștia spunându-li-se sau doar sugerându-li-se că ei sunt considerați „de-ai lor” sub condiția demonstrării loialității, și anume prin implicarea în determinarea electoratului să voteze candidatul A.

Asemenea a procedat, dar cu câțiva secretari de UAT-uri, și martorul D, secretar al Consiliului Județean Caraș-Severin.

Art. 13 din Legea nr. 78/2000 prevede că fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Infracțiunea presupune un subiect activ calificat, persoana care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat, ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, condiție îndeplinită în cauză, întrucât, astfel cum s-a mai arătat, inculpatul Y ocupa funcția de vicepreședinte PNL la nivel național.

Deoarece inculpatul X era prim-vicepreședinte PNL Caraș-Severin, funcție subordonată politic celei ocupate de inculpatul Y, este indiscutabil că acesta din urmă avea influență și chiar autoritate asupra celui dintâi.

Cei doi inculpați au fost superiorii pe linie de partid ai primarilor „traseiști” și independenți. Ei le-au sprijinit acestora din urmă ascensiunea politică, întrucât i-au girat public cu autoritatea pozițiilor pe care inculpații le-au avut pe linie de partid și administrativă. Acest gir le-a fost dat respectivilor primari, așa cum însuși inculpatul X a declarat, inclusiv în momente-cheie ale carierei politice a primarilor, respectiv în timpul unei campanii electorale pentru alegerea administrației publice locale, din anul 2012. Practic le-a susținut acestora candidaturile la funcția de primar. Astfel, devine clar că ambii inculpați au avut o reală influență asupra respectivilor primari, aceștia din urmă datorând inculpaților cariera lor politică. Inculpații nu au ezitat să folosească această influență, în mod nepermis.

Influența și autoritatea sa au fost folosite de către inculpatul Y atât spre a obține din partea inculpatului X să-și folosească propria sa influență, cât și pentru ca acesta din urmă să se facă purtătorul propriului său mesaj.

Aceste acțiuni de folosire a influenței urmau să le asigure celor doi inculpați o poziție de forță și de autoritate în cadrul propriului partid, prin arogarea de merite în asigurarea speratei victorii în alegeri a candidatului agreat la funcția de Președinte al României. Aceasta le-ar fi deschis coinculpaților calea cel puțin la reinvestirea în funcțiile deținute în cadrul partidului, fiind probabilă chiar și o promovare a celor doi coinculpați în funcții de partid mai înalte. Astfel, coinculpatul X putea să acceadă în funcții de partid la nivel național, iar coinculpatul Y ar putut candida cu șanse sporite la poziția supremă în partid, întrucât poziția se vacanta dacă președintele în funcție al partidului câștiga alegerile. De asemenea, în caz că inculpații ar fi reușit în demersul lor, puteau să ceară partidului, cu șanse mai mari, desemnarea ulterioară în calitate de candidat al partidului la ocuparea de funcții publice electivă sau numirea în funcții de autoritate guvernamentală, prin surclasarea „meritocratică” a altor colegi de partid. Ar fi urmat, de asemenea, să se evite scăderea forței PNL-ului, ca partid politic, prin prejudiciile de imagine și de putere ce ar fi apărut dacă ar fi pierdut candidatul susținut și, mai ales, dacă acest candidat ar fi pierdut alegerile la scor. Era cert că în cazul în care același candidat ar fi câștigat alegerile, s-ar fi obținut beneficii de imagine și de putere, atât pentru partid, cât și pentru coinculpați. Asemenea foloase sunt, cert, necuvenite, pentru că în loc să se dorească a fi obținute legitim, prin mijloace loiale, s-a utilizat de către inculpați influența lor asupra unor primari.

În legătură cu cele arătate în alineatul precedent, s-a clarificat și chestiunea foloaselor pe care au urmărit să le realizeze coinculpații, iar cele reținute contrazic și înlătură apărarea inculpatului Y potrivit căreia el era deja vicepreședinte PNL la nivel național și președinte de consiliu județean și, prin urmare, nu avea la ce să mai aspire. Apărarea inculpatului este nefondată pentru că, pe de o parte, așa cum judecătorul primei instanțe a și menționat, inculpatul nu urma să ocupe pozițiile respective decât până la următoarele alegeri de partid sau până la următoarele alegeri locale, iar pe de altă parte, nimic nu probează că inculpatul nu avea ambiții politice mai mari, în sensul expuse anterior. Inculpatul, fie că a realizat acest lucru, fie că nu l-a realizat, a formulat o apărare ce implică ideea că el considera că va rămâne președinte de consiliu județean și vicepreședinte la nivel național al PNL fără ca, pentru a ocupa aceste poziții în viitor, să fie nevoit să demonstreze partidului și electoratului absolut nimic în plus. Realitatea politică și socială este însă cu totul alta, fiind evident că pentru a ocupa acele poziții de partid sau demnități, după caz, trebuie să ai merite și realizări. Or, inculpatul, prin aceste acțiuni ale sale, tocmai puțința de a invoca merite și realizări a urmărit-o.

Infrațiunea face parte din categoria infracțiunilor formale, astfel că urmarea imediată reprezintă o stare de pericol; fapta pune în pericol valorile sociale protejate de norma penală referitoare la încrederea publică în activitatea desfășurată de partide care presupune lipsa oricăror acte de folosire a influenței pentru obținerea de foloase necuvenite. În cauză, starea de pericol s-a dedus din însăși săvârșirea faptei. Infrațiunea se consumă în momentul în care persoana acuzată și-a folosit influența sau autoritatea în scopul de obține un folos necuvenit. În consecință, fapta constituie infracțiune indiferent dacă foloasele au fost sau nu obținute. Aceste foloase trebuiau să existe doar ca scop ce a determinat folosirea influenței, ca și condiție necesară și suficientă pentru a constitui respectivul element constitutiv al infracțiunii, nu să fie materialmente obținute.

S-a ridicat întrebarea dacă este justă poziția inculpaților și dacă este întemeiată apărarea că așa se face politica și că așa s-a făcut mereu.

Deși inculpații nu au solicitat acelor primari să uzeze de mijloace nelegale de convingere a electoratului din UAT-urile pe care le administrau aceștia ca edili șefi pentru a obține voturile dorite, s-a pus întrebarea dacă însăși ideea, și mai ales practica de a folosi primarul ca agent electoral reprezintă o procedură corectă și dacă această practică nu este ea însăși de natură a vicia exercițiul dreptului de a vota liber al alegătorilor. Răspunsul nu poate

ignora realitățile lumii rurale românești, lume în care primarul are influență, autoritate și putere, lume în care foarte mulți dintre cei abordați ar da curs solicitării primarului de a vota direcționat, motivați fiind de teamă sau din interes. Perpetuarea unor asemenea practici de către partidele politice pune în pericol încrederea opiniei publice în partidele politice, în procesul electoral și în rezultatele acestuia, viciază legitimitatea clasei politice și prin aceasta pune în pericol fundamentele societății democratice. Înșiși inculpații au fost conștienți de aceste realități, deoarece au ales să plănuiască să dea un caracter conspirativ întâlnirilor cu acei primari, după cum au ales să nu facă acea „campanie electorală” decât cu „traseiștii” și cu independenții foști ai PNL-ului, deși interes exista să se apeleze și la primarii PNL-ului dacă totul era moral și etic. Iar dacă „motivezi” primarul agent electoral prin promisiuni exprese sau voalate de ajutor în cariera politică, prin condiționări de finanțare și prin apelul la loialitatea întemeiată pe datorii morale vechi, așa cum a dorit inculpatul Y, această conduită devine recurs nepermis la influență. De altfel, se poate vedea din înregistrările convorbirilor purtate că inculpatul X chiar a și reamintit câtorva dintre primarii contactați că ei sunt „de-ai lor”. Din coroborarea tuturor acestor aspecte reiese intenția, materializată, de exercitare a influenței inculpaților asupra menționaților primari exact în circumstanțele și cu scopurile ce constituie ipoteza normei penale.

Nu este relevant pentru existența infracțiunii faptul că primarii contactați telefonic de către inculpatul X au dat sau nu au dat curs solicitărilor făcute lor, nici dacă a fost ori nu crezută de către ei condiționarea bugetării de rezultatul votului (ori din ce motive nu a fost crezută, dacă faptul pretins este real) și cu atât mai puțin are relevanță juridică dacă ei au convins sau nu persoane cu drept de vot să îl voteze pe candidatul dorit de inculpați. Este relevantă juridic doar folosirea de către inculpați a influenței lor cu scopul prevăzut de lege, raportat la caracteristicile specifice infracțiunii de pericol săvârșite. Incriminată este folosirea influenței, nu folosirea influenței urmată de producerea vreunui rezultat concret al acțiunii respective, ori de obținerea concretă de foloase materiale.

Pentru toate motivele expuse la prezentarea și analiza stării de fapt și de drept, ce sunt deopotrivă și referiri punctuale la apărările formulate de către inculpați, direct sau prin apărător ales, apărările formulate s-au apreciat ca nefiind fondate și s-au respins de prima instanță. Consecința este imposibilitatea pronunțării soluțiilor de achitare solicitate în temeiul neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite prin art. 13 din Legea nr. 78/2000, ca și, deopotrivă, în temeiul neprevederii faptei de către legea penală.

Nu este sustenabilă poziția acuzării că înseși voturile pe care inculpații au dorit să le obțină prin actele primarilor asupra cărora aveau influență, dar pe care totodată i-au și condiționat, sunt foloase necuvenite. Deși urmau să le asigure inculpaților o nemeritată putere, poziție și influență, nemeritată pentru că ar fi fost fraudulos obținută, ele nu au fost decât un mijloc de atingere a altor scopuri și nu aveau, nu pot avea o valoare intrinsecă, prin ele însele.

Nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 13 din Legea nr. 78/2000, activitatea inculpatului Y de a exercita asupra coinculpatului X sau asupra primarilor influența sau autoritatea sa ce derivă din calitatea de Președinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, aceasta fiind o funcție de demnitate publică electivă în cadrul unei autorități publice administrative la nivel județean și ocuparea ei nu îl face pe inculpat subiect activ calificat, potrivit normei de incriminare.

Nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni activitatea inculpatului X de a exercita asupra primarilor influența/autoritatea sa ce derivă din calitatea de Vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, aceasta fiind o funcție de demnitate publică electivă în cadrul unei autorități publice administrative la nivel județean și ocuparea ei nu îl face pe inculpat subiect activ calificat, potrivit normei de incriminare.

Cu toate acestea, este sigur că aceste două calități au potențat influența celor doi conducători politici de partid, prin importanța și greutatea inerentă a acestor două funcții, vorbim, practic, de primul și de al doilea om din județ.

În drept, fapta inculpatului Y, vicepreședinte PNL la nivel național, de a și exercita influența și autoritatea asupra inculpatului X, prim-vicepreședinte PNL Caraș-Severin, pentru a îl determina pe acesta să acționeze, folosind propria influență, dar și influența inculpatului Y, asupra unor primari, cu scopul ca aceștia din urmă să determine electoratul să voteze în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale candidatul ACL – A, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

Întrucât fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită cu intenție calificată prin scop, se impune pedepsirea inculpatului Y, în limitele legii penale speciale, cu pedeapsa închisorii între limitele sale de minim și maxim special, de la 1 la 5 ani.

Expunerea și aplicarea considerațiilor este necesară pentru justa soluționare a cauzei, deoarece Noul Cod penal nu mai reia, în dispozițiile sale, prevederile art. 52 ale Vechiului Cod penal privind reglementarea noțiunii și scopurilor pedepsei, ceea ce îndreptățește și obligă judecătorul să le infereze pe acestea din teoria generală a dreptului și din interpretarea legislației naționale și internaționale relevante.

Pedeapsa este un mijloc de reeducare. Cu toate ca pedeapsa este, prin natura sa, un act cu caracter constrângător, ce provoacă infractorului o anumită suferință inerentă, retribuția penală prin provocarea de suferințe infractorului nu poate fi și nu va fi un scop în sine al pedepsei. A cauza suferințe unui infractor în scop de puniție sau de reeducare nici nu poate fi acceptat într-un stat de drept, parte semnatară a CEDO, și nici nu are fundament științific, fie acesta criminologic sau psihologic. Suferința infractorului condamnat sau care execută o pedeapsă este doar un rău acceptat, dar nu este și nu trebuie să fie un mijloc de represiune penală statală sau un mijloc de reeducare. Pedeapsa are, într-o concepție adecvată, scop și efect educativ, de împiedicare a repetării conduitei antisociale, de îndreptare a condamnatului, de formare și permanentizare în conștiința acestuia a convingerii că respectarea legii penale este o obligație imperativă și, deopotrivă, o necesitate pentru a se asigura respectarea ordinii de drept și a se genera un climat de ordine și de stabilitate socială. Toate dispozițiile din Noul Cod penal și din legea privind regimul și executarea pedepselor sunt astfel concepute încât să asigure reeducarea condamnaților. Aceste considerații nu sunt teoretice, ci reprezintă o afirmare a voinței judecătorului ca, prin pedepsirea inculpaților, ca și prin alegerea modalității de executare a pedepselor aplicate, să urmărească atingerea scopului reeducării acestora în sensul celor expuse mai sus, iar nu cauzarea de suferințe.

Pedeapsa se aplică infractorilor și cu un al doilea scop, acela al prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni. Pedeapsa constituind mijlocul prin care sunt sancționate încălcările legii penale, scopul ei coincide cu scopul acestei legi, anume apărarea socială împotriva infracțiunilor. Prin aplicarea și, uneori, prin și executarea pedepsei nu se urmărește cauzarea unor suferințe fizice sau înjosirea celui condamnat, ci îndreptarea sa, prevenirea săvârșirii în viitor de noi infracțiuni de către acesta, dar, a subliniat instanța de fond, ca efect al reeducării condamnatului. S-a afirmat, nu fără un oarecare temei, că prin efectul exemplarității sale, pedeapsa servește și la a descuraja condamnatul și membrii societății să aibă conduite infracționale pentru viitor. Desigur că așa este, dar cu nuanțările de rigoare, nuanțări pe care însăși legea penală le conține și le impune. Exemplaritatea în cauză nu trebuie înțeleasă și aplicată la modul că pedepsirea inculpatului trebuie să fie „exemplară”, adică de o excepțională duritate, ca să se atingă, astfel, scopul de prevenție individuală și generală. O asemenea „exemplaritate” nu este decât, cel mult, un deziderat social, oricum nu se știe cât de răspândit sau de relevant. Ceea ce este sigur este că asemenea concepții se află în contradicție vădită cu dispozițiile exprese ale Codului penal, pedeapsa trebuind să fie rezultatul unei corecte aplicări a criteriilor de individualizare a pedepsei, enumerate de art. 74 Cod penal.

Potrivit art. 74 Cod penal, criteriile generale de individualizare a pedepsei sunt reglementate astfel:

(1) Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Din analiza acestor elemente, așa cum ele se conturează din descrierea faptelor, rezultă că s-a creat o stare de pericol pentru valori importante ale statului de drept, fiind afectată încrederea populației în corectitudinea procedurii de alegere a Președintelui României, suprema funcție în stat. De asemenea, a fost afectată într-o oarecare măsură, și nu una mică, încrederea într-un partid politic de marcă, de tradiție, vechi și puternic actor politic, PNL. Motivul săvârșirii infracțiunii a fost unul egoist și scopul injust, dobândirea prin mijloace ilicite a unor avantaje și foloase personale/de partid. Totuși, inculpatul nu are antecedente penale. În cursul procesului penal s-a comportat corect și decent, a respectat ireproșabil obligațiile aferente măsurii preventive a controlului judiciar. A considerat că faptele sale sunt acțiuni politice în contextul derulării campaniei electorale, motiv pentru care nu a recunoscut săvârșirea faptelor, a considerat și mai consideră „că așa se face politică” și că faptele sale nu pot fi infracționale, ceea ce instanța de fond a apreciat că fost exercitarea dreptului său legitim la apărare. Inculpatul are studii superioare și o vastă activitate ca și politician, ocupând de a lungul timpului funcții electiv de autoritate publică, precum și alte funcții publice de prim-rang la nivel național, electiv și administrative. Este bine integrat social. Este suferind de o boală gravă, cu pronostic evolutiv mai degrabă nefavorabil, fapt probat prin înscrisurile medicale depuse la dosarul cauzei. Are mijloace de trai îndestulătoare.

Cât privește modalitatea de executare a pedepsei aplicate, instanța de fond a constatat întrunite cerințele art. 91 Cod penal, privind suspendarea executării pedepsei, sub supraveghere.

Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani;
- b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;
- c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității; aici se va face aplicarea art. 93 alin. 3 Cod penal, rezultând din actele medicale inaptitudinea inculpatului de a munci, cauzată de starea sa de sănătate;
- d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

Instanța de fond a avut convingerea, față de persoana inculpatului, de conduita inculpatului avută anterior săvârșirii infracțiunii, față de nivelul ridicat de instruire și de personalitatea inculpatului, că acesta are posibilitatea de a conștientiza necesitatea îndreptării

sale și de a acționa în acest sens, și că, și fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai comite infracțiuni, dar este necesară supravegherea sa pe o perioadă determinată.

În drept, fapta inculpatului X, prim-vicepreședinte PNL Caraș-Severin, de a exercita influența sa prin contactarea telefonică a unor primari foști PNL, aparținând la PSD la data săvârșirii faptei, expunându-le solicitarea sa de a se implica în obținerea de voturi pentru candidatul la alegerile prezidențiale A, precum și de a transmite un mesaj din partea inculpatului Y, vicepreședinte PNL la nivel național, cu aceleași solicitări, în circumstanțele de fapt expuse anterior, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

Inculpatul X a dat curs solicitării făcute lui de către inculpatul Y de a exercita influența sa, precum și de a intermedia exercitarea influenței solicitantului, asupra primarilor PNL „traseiști”, precum și asupra independenților, în scopul imediat de a obține voturi pentru candidatul la Președinția României A în al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidențiale, și cu scopurile finale de obținere a acelorași foloase necuvenite urmărite de către ambii inculpați ce au fost deja pe larg analizate și la care instanța de fond a trimis spre a evita inutile și supărătoare redundanțe.

Sunt aceleași elementele constitutive ale infracțiunii, de asemenea, și ele nu au mai fost reanalizate, având deplină aplicabilitate cele deja expuse sub acest aspect.

Au fost analizate apărările inculpatului X, ele fiind, în esență, comune celor doi inculpați, și instanța de fond a trimis și pentru aceste chestiuni la analiza deja făcută și la considerentele deja expuse.

Considerentele privind scopurile pedepsei, pedeapsa aplicabilă și criteriile generale legale de individualizare sunt aceleași cu cele expuse pentru inculpatul Y.

Întrucât fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită cu intenție calificată prin scop, s-a apreciat că se impune pedepsirea inculpatului X, în limitele legii penale speciale, cu pedeapsa închisorii între limitele sale de minim și maxim special, de la 1 la 5 ani.

Din analiza elementelor prev. de art. 74 Cod penal, așa cum ele se conturează din descrierea faptelor, rezultă că s-a creat o stare de pericol pentru valori importante ale statului de drept, fiind afectată încrederea populației în corectitudinea procedurii de alegere a Președintelui României, suprema funcție în stat. De asemenea, a fost afectată într-o oarecare măsură, și nu una mică, încrederea într-un partid politic de marcă, de tradiție, vechi și puternic actor politic, PNL. Motivul săvârșirii infracțiunii a fost unul egoist și scopul injust, dobândirea prin mijloace ilicite a unor avantaje și foloase personale/de partid. Totuși, inculpatul nu are antecedente penale. În cursul procesului penal s-a comportat corect și decent. A considerat, și el, că faptele sale sunt acțiuni politice în contextul derulării campaniei electorale, motiv pentru care nu a recunoscut săvârșirea faptelor, a considerat și mai consideră „că așa se face politică” și că faptele sale nu pot fi infracționale, ceea ce instanța de fond a apreciat că fost exercitarea dreptului său legitim la apărare. Inculpatul are studii superioare și o vastă activitate ca și inginer, conducător de întreprindere, politician, ocupând de-a lungul timpului funcții electiv de autoritate publică. Este bine integrat social. Are mijloace de trai îndestulătoare.

Față de cele expuse anterior, tribunalul l-a condamnat pe inculpatul X, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, faptă prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr.78/2000, la 2 (doi) ani închisoare.

Inculpatul a recunoscut faptele/acuzațiile legate de producerea unui accident rutier, nu a solicitat administrarea/readministrarea de probe în legătură cu acele fapte și această recunoaștere concordă cu starea de fapt ce rezultă din probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, motiv pentru care instanța de fond a preluat expunerea faptelor din rechizitoriu.

La data de 18.11.2014, în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice, X s-a urcat la volanul autovehiculului marca [...] cu numărul de înmatriculare [...] aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin. În jurul orelor 21:25, X a fost implicat într-un accident rutier petrecut pe DN 68, la ieșirea din localitatea Băuțar, sens de mers spre comuna Bucova, pe raza județului Caraș-Severin.

X nu s-a asigurat corespunzător la schimbarea direcției de mers când a intenționat să intre, prin viraj-stânga, pe un drum lăturalnic, intersectând drumul național 68. În acel moment, mașina condusă de X a intrat în coliziune cu autovehiculul marca [...], înmatriculat în Bulgaria, condus de B, ce se deplasa regulamentar din sens opus.

În urma impactului dintre cele două autovehicule autoturismul marca [...] a derapat și s-a rostogolit în afara carosabilului; totodată, a rezultat și vătămarea corporală ușoară a conducătorului autoturismului [...], respectiv B, a lui X, precum și a pasagerului din autoturismul condus de X, C.

Imediat după accident, înainte de sosirea organelor de poliție, X i-a cerut lui Z să declare că el se afla la volanul autoturismului în momentul producerii accidentului, deși acest lucru nu era adevărat. Z a acceptat să declare astfel, întrucât X era șeful său și i-a fost frică să nu își piardă locul de muncă dacă nu declară astfel cum îi cere X (Z era paznic la P conduse de X); în același timp, X îl ajutase financiar în trecut.

Totodată, X i-a cerut și lui B, șoferul autoturismului cu care intrase în coliziune, să declare că la volanul autoturismului marca [...] se afla Z, promițându-i că îi va plăti reparațiile mașinii sau îl va ajuta cu o altă mașină.

X i-a cerut și lui C, pasagerul din mașina sa, să declare că autoturismul marca [...] a fost condus de Z, lucru cu care acesta a fost de acord.

Solicitările lui X au fost acceptate, având în vedere influența și autoritatea de care se bucura acesta în calitate de vicepreședinte al Consiliului Județean CS, de președinte al Composesoriatului Bucova și de președinte al P.

În consecință, toate persoanele menționate au declarat organelor de cercetare penală că în momentul impactului cel care a condus autoturismul a fost Z.

Toate aceste demersuri au fost făcute de inculpatul X pentru a se sustrage de la suportarea consecințelor legale, având în vedere că a condus autoturismul marca [...] în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice, fapt care i-ar fi atras răspunderea contravențională sau penală, precum și eventualul regres al societății de asigurări împotriva sa pentru despăgubirile achitate.

Mai mult, în exercitarea atribuțiilor de serviciu de vicepreședinte al Consiliului Județean, inculpatul X a emis un act intitulat „împuternicire” prin care se atesta în mod neconform realității faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin. Ulterior, X a folosit această împuternicire, depunând-o în dosarul de daune al societății de asigurare (f. 42, vol. III, d.u.p.).

Referirile la martori și la audierea acestora, precum și la declarațiile date de ei din cele ce urmează privesc actele și lucrările din cursul urmăririi penale.

Din declarația martorului B, șoferul autoturismului marca [...], a rezultat că, după impact, a coborât din mașină și s-a îndreptat către autoturismul marca [...], care provocase accidentul. Cu această ocazie a constatat că autoturismul marca [...] a fost condus de X și că, în afară de acesta, în mașină se mai afla și martorul C; în același timp, martorul și-a dat seama că cei doi erau sub influența băuturilor alcoolice. Z (cunoscut și sub numele H.) a apărut la locul accidentului abia mai târziu, după 5-10 minute, iar X i-a cerut să declare că acesta a condus autoturismul marca [...]. De față la discuție era și Z, care i-a confirmat acest lucru. Martorul a mai declarat că, în aceeași seară, după ce a dat declarații organelor de poliție, X l-a contactat telefonic,

întrebându-l dacă a declarat că Z se aflase la volanul autoturismului. Cu această ocazie, a reiterat promisiunile de a-i plăti reparațiile mașinii sau de a-i oferi o altă mașină; totodată, inculpatul X i-a plătit recoltarea probelor de sânge pentru stabilirea alcoolemiei.

Declarațiile martorului B se coroborează cu procesul-verbal de redare a convorbirilor purtate între acesta și inculpatul X din care rezultă că acesta din urmă îi promite că îi va rezolva problema mașinii stricate.

În același timp, la dosarul cauzei au fost atașate declarațiile date de B în fața organelor de poliție care investigau accidentul rutier din data de 18.11.2014, declarații în care se afirmă că șoferul autoturismului marca [...] din momentul impactului a fost Z (f. 9-10, vol. III d.u.p.).

Din declarația martorului Z, cel despre care s-a pretins că ar fi condus autoturismul marca [...] a rezultat că a declarat organelor de poliție care investigau condițiile producerii accidentului că el a condus autoturismul marca [...] în momentul producerii impactului întrucât așa i-a cerut X. Motivul pentru care a acceptat să declare în acest fel a fost faptul că inculpatul X era șeful său, martorul fiind angajat ca paznic la P, și îi era frică să nu fie dat afară dacă nu va declara cum îi cere acesta. În același timp, martorul a arătat că inculpatul îl ajutase anterior financiar (f. 94-100, vol. II d.u.p.).

În ceea ce privește perioada anterioară producerii accidentului, martorul a declarat că în seara de 18.11.2014 s-a aflat împreună cu X și C în barul Q, unde ultimii doi au consumat băuturi alcoolice. La un moment dat, X s-a hotărât să plece împreună cu C și i-a cerut martorului Z să îi însoțească și să conducă autoturismul marca [...] o porțiune mică de drum, întrucât se ferea să fie văzut că se urcă la volan sub influența băuturilor alcoolice. Cei trei au fost însoțiți până la ieșirea din bar de încă trei persoane (martorii R, S, Ș), și s-au urcat în autoturism, Z la volan, X pe locul din dreapta față și C pe bancheta din spate. După circa 200 de metri, după prima curbă de la pensiune, Z a coborât din autoturism, X trecând la volan. Pe drumul de întoarcere către bar, martorul Z a auzit că mașina lui X a avut un accident și s-a deplasat imediat la fața locului. Aici l-a găsit pe X afară din mașină, întins pe bancheta din spate, scoasă din mașină și pusă pe iarbă, pe jos, ocazie cu care i-a cerut să declare că el a condus autoturismul.

Totodată, martorul Z a declarat că nu este și nu a fost angajatul Consiliului Județean Caraș-Severin. După accident, la o zi sau două, X i-a comunicat faptul că temeiul în care a condus [...] a fost o împuternicire pe care el o va întocmi.

Declarațiile martorului Z se coroborează cu procesul-verbal de redare a convorbirilor purtate între acesta și inculpatul X din care rezultă că inculpatul îi spune ce să declare.

La dosarul cauzei au fost atașate declarațiile date de Z în fața organelor de poliție care investigau accidentul rutier din data de 18.11.2014, declarații în care se afirmă că a condus autoturismului marca [...] în momentul impactului (f. 14-15, vol. III d.u.p.).

Din declarația martorului C, singurul pasager al autoturismului marca [...] condus de X a rezultat că în seara de 18.11.2014 el s-a aflat, împreună cu mai multe persoane, în barul Q, unde au consumat băuturi alcoolice, inclusiv X. Ulterior, X a plecat din bar, propunându-i martorului să îl ducă acasă, lucru cu care acesta a fost de acord. Având în vedere consumul de băuturi alcoolice, martorul nu își mai amintește cine a condus mașina la plecarea de la bar, singurul lucru pe care și-l amintește fiind faptul că, în momentul impactului, singurele persoane care se aflau în mașină erau el și inculpatul X. Ulterior acesta i-a cerut să declare că mașina a fost condusă de Z. Întrebat cu privire la motivul pentru care a acceptat să declare în mod necorespunzător adevărului că autoturismul a fost condus de Z, martorul a declarat că „având în vedere că mi-a cerut acest lucru X, care se înțelese cu Z, am acceptat. Am lucrat și lucrez cu X în Composesoratul Bucova, în care eu am calitatea de membru în consiliul de administrație, iar X a fost președintele consiliului de

administrație până în luna mai 2015. În consiliu suntem 16 membri, inclusiv președintele consiliului”.

Și C a declarat organelor de anchetă ce investigau accidentul, în conformitate cu înțelegerea avută cu inculpatul X.

Cele anterioare se coroborează cu declarațiile martorilor R, S, Ș, care s-au aflat cu X, C și Z în barul Q. Aceștia au declarat că s-au întâlnit la bar, unde au vizionat meciul de fotbal al echipei naționale, consumând băuturi alcoolice. Despre X au declarat că a băut țuică și vin. Ulterior, X a plecat din bar însoțit de C și Z. Martorul Ș a declarat că, atunci când a plecat de la bar, autoturismul era condus de Z, X fiind pe locul din dreapta față. Acest aspect se coroborează cu declarația martorului Z, mai sus analizată, care a declarat că X i-a cerut ca la plecarea din bar să conducă el mașina, însă după circa 200 de metri s-a dat jos.

În cauză au fost audiați, în cursul urmăririi penale, în calitate de martori, T, Ț și U, ei fiind polițiștii care s-au deplasat la fața locului în cazul accidentului rutier din data de 18.11.2014. Din declarațiile acestora a rezultat că toți participanții au declarat că cel care a condus autoturismul marca [...] a fost Z, deși acesta din urmă nu prezenta niciun fel de urme vizibile de pe urma accidentului. În același timp, din declarația martorului T a rezultat că, ajuns la fața locului, el a luat legătură cu persoana care anunțase accidentul la 112, respectiv V. Acesta i-a comunicat la telefon că la volanul autoturismului marca [...] s-a aflat o persoană mai în vârstă, corpulentă, descriere care se potrivea inculpatului X, nu lui Z. Agenții de poliție au arătat că nu l-au putut audia pe V, întrucât acesta a plecat din țară în Anglia.

La dosarul cauzei au fost atașate procesele-verbale de consemnare a celor comunicate verbal de V, cu ocazia apelurilor telefonice efectuate de organele de cercetare penală, din care rezultă că semnalmentele șoferului [...] se potrivesc inculpatului X.

Declarații necorespunzătoare adevărului au fost date de Z, B și C într-o cauză penală (dosarul nr. 2819/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Caransebeș, copii din acest dosar privind declarațiile date existând la d.u.p).

Cu privire la modul în care inculpatul X i-a determinat pe cei trei martori să dea declarații mincinoase organelor de cercetare penală care investigau accidentul rutier din data de 18.11.2014, s-au reținut următoarele:

- Z a acceptat, întrucât îi era teamă să nu își piardă locul de muncă, inculpatul fiind șeful său la P;

- B a acceptat, întrucât inculpatul i-a promis că îi va repara mașina sau îi va da o altă mașină.

Totodată, atât C, cât și Z și B au acceptat să dea astfel de declarații la solicitarea inculpatului X, având în vedere influența și autoritatea acestuia de vicepreședinte al Consiliului Județean, președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P. Or, folosirea influenței și autorității de vicepreședinte al Consiliului Județean, președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P, în vederea influențării declarațiilor, reprezintă o faptă cu caracter vădit intimidant, dintre cele prevăzute de art. 272 C.p.

Prin aceste fapte, inculpatul X a urmărit să se sustragă consecințelor contravenționale sau penale determinate de faptul că s-a urcat la volanul autoturismului marca [...] în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice. Totodată, inculpatul a urmărit să se sustragă și unui eventual regres al societății de asigurare, care ar fi intervenit în cazul în care se constata că a condus autoturismul sub influența băuturilor alcoolice.

La dosarul de urmărire penală se mai află atașate:

- înscrisul intitulat „împuternicire”, semnat de inculpatul X și depus la dosarul de daune al societății de asigurare, înscris ce atestă, în mod necorespunzător adevărului, faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin;

- adresa nr. [...] /23.06.2015 emisă de Consiliul Județean Caraș-Severin prin care se atestă faptul că Z nu a fost și nu este angajat al acestei instituții, iar șoferul desemnat să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...] este W.

În drept, faptele inculpatului descrise mai sus întrunesc elementele constitutive ale următoarelor infracțiuni:

Faptele inculpatului X constând în determinarea lui Z, a lui B și, respectiv, a lui C să dea declarații necorespunzătoare adevărului, în sensul că autoturismul marca [...] a fost condus de Z în data de 18.11.2014, în momentul coliziunii cu autoturismul condus de B, determinare realizată prin corupere, constrângere, precum și prin folosirea autorității și influenței sale de vicepreședinte al Consiliului Județean, președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P, întrunesc elementele constitutive a trei infracțiuni de influențarea declarațiilor prev. de art. 272 alin. 1 Cod penal.

Fapta inculpatului X care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în calitatea sa de vicepreședinte al Consiliului Județean, a emis un act intitulat „împuternicire” prin care se atestă, în mod neconform realității, faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals intelectual prev. de art. 321 alin. 1 C.p;

Fapta inculpatului X constând în folosirea acestei împuterniciri, prin depunerea la dosarul de daune al societății de asigurare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals prev. de art. 323 C.p.

Având în vedere că toate infracțiunile reținute în sarcina inculpatului X în prezenta cauză au fost săvârșite înainte de a interveni vreo condamnare definitivă pentru vreuna dintre ele, sunt aplicabile regulile referitoare la concursul real de infracțiuni prev. de art. 38 alin. 1 C.p.

Nu se relevă din actele, lucrările și probele dosarului existența de circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, așa cum a solicitat apărarea. Beneficiile art. 374, 396 Cod procedură penală nu au putut fi aplicate inculpatului, ce a făcut o recunoaștere tardivă și parțială, astfel excluzându-se de la beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă datorită neîndeplinirii condițiilor cerute de lege, ea limitând momentul până la care se poate opta pentru procedura recunoașterii învinuirii, și condiționând felul recunoașterii.

În baza aprecierii elementelor prev. de art. 74 Cod penal, cu referire la infracțiunile săvârșite de inculpatul X cu ocazia producerii accidentului de circulație din data de 18.11.2014 și a anchetării circumstanțelor săvârșirii acestuia, dosar penal nr. 2819/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Caransebeș, ținând seama îndeosebi de recunoașterea de către inculpat a săvârșirii tuturor acestor infracțiuni și de scurtarea duratei procesului pena urmare a atitudinii sincere manifestate de inculpat, de faptul că nu s-au produs urmările grave ale infracțiunilor săvârșite de inculpat, deși inculpatul nu are nicio contribuție în acest sens, de faptul că el a pus, totuși, în pericol considerabil valorile sociale ocrotite prin normele penale încălcate, instanța de fond a decis să aplice inculpatului pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite o pedeapsă privativă de libertate în cuantum egal cu minimumul special prevăzut de lege pentru infracțiunea respectivă sau o pedeapsă cu amenda, după caz. A stabilit și aplica pedepse complementare și accesorii, având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor, modul și mijloacele de comitere a acestora și persoana inculpatului.

Împotriva sentinței penale nr. 1 din data de 14.01.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosarul nr. 2024/115/2015, au formulat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – SERVICIUL TERITORIAL TIMIȘOARA și inculpații X și Y, înregistrate pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 01.03.2016 sub nr. 2024/115/2015.

În cuprinsul motivelor de apel formulate în scris, **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – SERVICIUL TERITORIAL TIMIȘOARA** a criticat sentința penală atacată pentru nelegalitate față de neaplicarea dispozițiilor art. 93 alin. 2 C.pen. în sensul de a impune inculpatului Y una sau mai multe obligații pe durata termenului de supraveghere, precum și pentru netemeinicie raportat la cuantumul pedepsei aplicate aceluiași inculpat, Y, în condițiile în care prima instanță nu a făcut o minuțioasă analiză în vederea individualizării pedepsei aplicate inculpatului și nici cuantumul acesteia nu reflectă decât într-o palidă măsură gravitatea faptelor, perseverența și determinarea inculpatului în ducerea la îndeplinire a hotărârii infracționale, modul în care s-a folosit de pregătirea și de experiența în domeniu, toate acestea generând despre sistemul public imaginea unui organism profund corupt. S-a apreciat așadar că dublul scop al pedepsei, preventiv și educativ, nu poate fi atins prin aplicarea unor pedepse îndreptate spre minim pentru inculpatul Y; de altfel și practica Curții de Apel Timișoara și a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul de a aplica pedepse maia spre pentru săvârșirea infracțiunilor de corupție deduse judecății.

În motivele de apel formulate în scris, **inculpatul X** a criticat sentința atacată ca fiind nelegală și netemeinică din următoarele motive:

1. În mod nelegal a fost condamnat pentru infracțiunea prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000, deoarece fapta ce i s-a reținut în sarcină nu este prevăzută de legea penală. A arătat inculpatul, cu privire la convorbirile telefonice purtate cu cei 9 primari din data de 13 noiembrie 2014, că au fost discuții politice legate de campania prezidențială și așa au fost receptate de cei 9 primari. Atât la urmărirea penală, cât și la instanța primarii susmenționați au declarat că nu s-au simțit amenințați sau șantajați în timpul convorbirilor telefonice pe care le-au avut cu inculpatul. Toți au declarat că nu au fost influențați de către acesta și că nu s-au implicat pentru niciunul dintre candidații la alegerile prezidențiale. Mai mult, la data convorbirilor telefonice cei 9 primari nu se mai aflau sub autoritatea sau influența sa politică, 6 fiind membri P.S.D., iar alți 3 independenți; de altfel, repartizările bugetare nu intrau în competența sa de lider politic local.

2. Instanța de fond l-a condamnat pentru săvârșirea a 3 infracțiuni de influențarea declarațiilor, prev. de art. 272 alin. 1 Cod penal, deși nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni. A arătat inculpatul că nu există nicio probă la dosar din care să rezulte că i-am constrâns fizic sau moral pe cei trei. După accident inculpatul a fost rănit destul de grav și nu era în postura de a amenința pe cineva. Faptul că i-a promis lui B repararea sau înlocuirea mașinii deteriorate în accidentul produs de mine a fost un gest firesc și nu poate fi interpretat ca un act de corupere. A precizat, așadar, că nu a săvârșit nicio faptă cu efect vădit intimidant care să-i determine pe cei trei să dea declarații nereale. Față de cele menționate a solicitat inculpatul, **în principal**, schimbarea încadrării juridice din infracțiunile de influențarea declarațiilor prev. de art. 272 alin. 1 Cod penal în infracțiunile de instigare la fals în declarații prev. de art. 47, 326 Cod penal. Având în vedere atitudinea sinceră pe care a avut-o în fața instanței de fond, a solicitat să i se aplice pedepse cu amendă sau la minimumul închisorii prevăzut de lege. **În subsidiar**, a solicitat schimbarea încadrării juridice din 3 infracțiuni de influențarea declarațiilor într-o infracțiune unică continuată de influențarea declarațiilor, prev. de art. 35 alin. 1 raportat la art. 272 alin. 1 Cod penal.

3. Nelegal i s-a reținut în sarcină săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, deoarece înscrisul denumit împuternicire nu a fost întocmit în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu și nici nu prezintă caracteristicile

unui înscris oficial; nu este înregistrat sau datat de Consiliul Județean Caraș-Severin; faptul că inculpatul a semnat și aplicat ștampila de vicepreședinte nu-i conferă înscrisului calitatea de act oficial. Pentru aceste considerente a solicitat inculpatul schimbarea încadrării juridice din fals intelectual, prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal în infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin. 1 Cod penal, infracțiune ce absoarbe și uzul de fals. A arătat că regretă cele întâmplate și solicită să i se aplice pedeapsa amenzii sau închisoare la minimul prevăzut de lege.

4. Instanța de fond l-a condamnat la 27.000 de lei amendă pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prev. de art. 323 teza I Cod penal, fără a motiva modul de stabilire a amenzii penale potrivit art. 61 Cod penal.

În motivele de apel formulate în scris, **inculpatul Y** a solicitat desființarea sentinței atacate și, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a C.pr.pen. rap. la art. 396 alin. 5 C.pr.pen., achitarea sa de săvârșirea infracțiunii de folosire a influenței în vederea obținerii unui folos necuvenit, prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000, în temeiul art. 16 lit. b C.pr.pen., câtă vreme nu a acționat în scopul definit de textul incriminator, nefiind realizată latura subiectivă a infracțiunii. A apreciat inculpatul că soluția pronunțată de către prima instanță este rezultatul unei analize eronate și trunchiate a ansamblului probator administrat, reținându-se astfel în pronunțarea soluției doar mijloace de probă ce conțin aspecte echivoce sau subiective, fără a se încerca însă o elucidare clară a situației de fapt și de drept și a pronunțării unei soluții temeinice și legale, condamnarea sa bazându-se pe simple presupuneri lipsite de fundament factual ale instanței de judecată. A arătat că nu există nicio probă care să indice, fără urmă de îndoială, că a acționat în scopul obținerii unui folos necuvenit (folos pe care instanța, fără nicio probă în acest sens, îl și determină - funcția supremă în Partidul Național Liberal).

Acțiunea de influențare la care a făcut referire instanța nu putea avea efect decât asupra persoanelor vizate în final, primarii, iar nu asupra votanților, aceștia din urmă exercitându-și în mod liber și corect dreptul lor de a alege așa cum le-au dictat conștiința și convingerile politice, voturile exprimate și contabilizate deja electoral, neavând caracterul de foloase necuvenite pentru candidatul care le-a obținut. Mai mult, aplicând în concret criteriul evocat în literatura de specialitate (caracterul necuvenit decurge din modalitatea în care ar urma să fie obținut, prin folosirea unor practici interzise) se ajunge la aceeași concluzie ~ voturile nu au fost obținute prin atare procedee prohibite, ci prin exercitarea neconstrânsă a unui drept constituțional.

Pe de altă parte, analizând probele ce vizează interceptările ambientale într-un mod original, dar nepermis într-un proces penal, instanța de fond a emis aprecieri neîntemeiate (și nesustținute factual) cu privire la existența unui alt element constitutiv al infracțiunii - influența de care inculpatul s-ar fi folosit în scopul obținerii unor foloase necuvenite (convingerile instanței nu sunt bazate pe probe, ci pe simple supoziții).

Nu în ultimul rând, în temeiul art. 102 alin. 2 și ale art. 403 alin. 1 lit. c C.pr.pen., tot sub aspectul ansamblului probator administrat, inculpatul apelant a arătat că, în interpretarea Deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale a României, mijloacele de probă reprezentate de înregistrările în mediu ambiental, înregistrările convorbirilor telefonice, precum și de procesele-verbale întocmite ca urmare a supravegherii tehnice efectuate în cauză (prin care au fost transcrise aceste înregistrări) vizează probe obținute în mod nelegal, ele neputând fi folosite în procesul penal.

Analizând legalitatea și temeinicia sentinței penale atacate în raport de actele și lucrările dosarului, dar și în raport de criticile invocate de apelant, precum și din oficiu, conform dispozițiilor art. 417 Cod procedură penală, Curtea constată următoarele:

Prealabil se vor analiza cererile formulate de inculpați, prin apărători, în legătură cu aplicarea Deciziei Curții Constituționale a României nr.51/16.02.2016.

Astfel, inculpatul Y a solicitat ca, în temeiul Deciziei Curții Constituționale a României nr. 51/16.02.2016, la soluționarea prezentului apel să nu se țină cont de înregistrarea ambientală realizată cu concursul tehnic al SRI arătând că, deși nu mai poate solicita la acest moment aplicarea sancțiunii nulității relative și excluderea acestor probe, potrivit art. 102 alin. 2 C.pr.pen., solicită să nu se folosească aceste probe cu privire la starea de fapt, întrucât sunt probe obținute nelegal, neconstituțional în folosul cauzei.

Inculpatul X, cu privire la aplicarea Deciziei Curții Constituționale a României nr.51/16.02.2016, care în opinia sa a intervenit regretabil doar în acest moment procesual, a solicitat ca în deliberare să nu se țină seama de probatoriul administrat constând în înregistrări ambientale, dar și interceptări telefonice cu privire la care arată că, indiferent ce afirmă DNA-ul, și acestea sunt efectuate cu concursul SRI, întrucât nu se explică de ce apare trecut în adresele de înaintare către Serviciul tehnic al DNA, ca beneficiar secundar, U.M. 0653 Reșița, care este Secția SRI din Reșița.

Prin adresa DNA înregistrată la data de 13.05.2016 s-a arătat că mandatele de supraveghere tehnică privind înregistrarea discuțiilor ambientale purtate în restaurantul situat în incinta Camerei de Comerț au fost puse în aplicare cu ajutorul Serviciului Român de Informații (S.R.I), iar mandatele de supraveghere tehnică privind interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță au fost puse în aplicare de către procuror prin Serviciul Tehnic din cadrul DNA.

Față de acest răspuns, având în vedere și procesele-verbale nr. 926/II-1/2014/19.11.2014 și 926/II-1/2014/27.11.2014, se constată ca nefondată solicitarea inculpatului X de a se considera ca fiind efectuate cu sprijinul S.R.I. și interceptările telefonice, întrucât solicitarea se întemeiază pe elemente indirecte din anumite adrese privind beneficiari secundari.

Deși inculpații nu au solicitat aplicarea sancțiunii nulității cu privire la înregistrările ambientale efectuate cu sprijinul SRI, ci doar înlăturarea lor din materialul probatoriu, instanța de apel trebuie să verifice și din oficiu, potrivit art. 417 alin. 2 C. pr. pen., eventualitatea aplicării acestei sancțiuni, cu atât mai mult cu cât, după cum se va arăta, excluderea probelor presupune întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii.

Cu privire la aceste cereri, se constată că prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 51/16.02.2016, admițându-se excepția de neconstituționalitate, s-a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului”, din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțională.

Prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 51/16.02.2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, par. 52, Curtea Constituțională arată că „decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată [a se vedea Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, (par. 28)]”.

Interpretarea sintagmei „în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată”, folosită de Curtea Constituțională în fixarea efectelor acestei decizii trebuie în mod obligatoriu corelată cu principiul constituțional al neretroactivității deciziilor Curții Constituționale, stabilit expres în art. 147 alin. 4 din Constituție, potrivit căruia „Deciziile CCR se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

De altfel, Curtea Constituțională recunoaște expres acest principiu, statuând în cuprinsul par. 52 din această decizie că **”pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate ”.**

Prin urmare, deși Curtea Constituțională recunoaște explicit lipsa efectului retroactiv al Deciziei 51/2016, indică și posibilitatea aplicării acestei decizii „în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată”, ceea ce aparent vine în contradicție cu principiul neretroactivității acestei decizii.

Aceasta deoarece, deși Curtea Constituțională distinge între cauzele definitiv soluționate și cauzele aflate pe rol, retroactivitatea efectelor acestei decizii s-ar întinde până la momentul punerii în executare a mandatului de supraveghere tehnică prin intermediul „altor organe specializate ale statului”.

Pentru fixarea efectelor deciziei 51/2016, Curtea Constituțională face trimitere la Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015 prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă, prin prisma faptului că începerea/declanșarea procedurii executării silite este sustrasă controlului judecătoresc, iar în paragraful 28 (la care Curtea Constituțională face trimitere în par. 52 din Decizia 51/2016), Curtea a stabilit, de asemenea, efectele pe care urmează a le produce respectiva decizie, admitând că „pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât *decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești* la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus menționată.

Se poate constata din cuprinsul acestui paragraf (la care Curtea face trimitere expresă), că nu s-a intenționat extinderea retroactivă a efectelor acestei decizii cu privire la toate *procedurile de executare silită încuviințate de executorul judecătoresc până la data publicării sale*, respectiva încuviințare a executării silite urmând a-și păstra valabilitatea, în acest sens urmând a fi avute în vedere inclusiv dispozițiile art. 711 C.pr.civ., care permit atacarea fiecărui act de executare în parte, actul neatacat nefiind supus controlului în cadrul contestației. Astfel, în condițiile în care Curtea Constituțională a făcut referire doar la *contestațiile la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc*, în mod evident a exclus cauzele în care contestația la executare nu privea încheierea de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc, ci actele de executare subsecvente, caz în care se aplică prima teză din part. 28, decizia neaplicându-se în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale.

În același mod se impune a se interpreta și situația din Decizia 51/2016, în sensul că *procedeu probatoriu al punerii în executare a mandatului de supraveghere tehnică prin intermediul „altor organe specializate ale statului”*, efectuat anterior publicării Deciziei Curții Constituționale va rămâne valabil. Prin urmare, interpretarea în sensul că, indiferent de etapa procesuală, în toate cauzele aflate pe rolul instanțelor, probele obținute în baza mandatului de supraveghere tehnică pus în executare prin intermediul „altor organe specializate ale statului”, obținute *înainte* de publicarea deciziei, ar putea fi excluse în baza acestei decizii, ar consfinți un efect retroactiv al deciziei Curții Constituționale, interpretare nepermisă de art. 147 Constituție și chiar de considerentele Curții, care nu pot fi considerate obligatorii doar în mod selectiv.

Prin urmare, sintagma **„aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată”**, folosită în par. 52 din Decizia 51/2016, se impune a fi interpretată în lumina tezei II din par. 28 din Decizia.895 /2015 (întrucât chiar Curtea face

trimitere la respectiva Decizie, trimitere care este în mod similar obligatorie, ca toate celelalte considerente ale deciziei), sens în care efectele deciziei de neconstituționalitate ale art. 142 alin. 1 teza finală C. pr. pen. se vor aplica în cauzele de pe rolul instanțelor în condițiile Codului de procedură penală.

Astfel, dispozițiile art. 142 alin. (1) teza finală C. pr. pen. se regăsesc în Titlul V al Părții generale a Codului de procedură penală, încălcarea acestor norme atrăgând sancțiunea nulității actelor făcute cu încălcarea dispozițiilor legale (art. 280-282 C.p.p.).

Prin urmare, sancțiunea incidentă în cazul înregistrării ambientale din prezenta cauză pusă în aplicare cu sprijinul S.R.I. este nulitatea, care nu poate fi decât o nulitate virtuală și relativă, în condițiile art. 282 C. pr. pen., având în vedere că prin Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală au fost regândite cazurile de nulitate absolută, în formularea art. 281 alin. (1) lit. a)-f) C. pr. pen., legiuitorul alegând enumerarea expresă și limitativă a cazurilor de nulitate absolută, iar printre aceste cazuri nu se regăsește și situația neregurilor provenite din calitatea organului care a pus în executare metodele de supraveghere tehnică, nefiind posibilă o interpretare extensivă a acestor dispoziții.

Fiind o nulitate relativă, cu privire la probe administrate în cursul urmăririi penale, momentul procesual până la care poate fi invocat acest motiv de excludere a probelor este situat până la închiderea procedurii de cameră preliminară, având în vedere dispozițiile art. 282 alin. (3) și (4) lit. a) C. pr. pen., care instituie acest termen limită pentru invocarea nulităților relative, cât și cele ale art. 342 C. pr. pen., care fixează ca obiect al procedurii de cameră preliminară inclusiv verificarea legalității administrării probelor de către organele de urmărire penală.

În cauză, procedura de cameră preliminară s-a epuizat prin încheierea din 05.08.2015, nefiind formulate cereri sau excepții de către inculpați cu privire la legalitatea administrării probelor, astfel încât, potrivit art. 282 alin. (5) lit. a) C. pr. pen., orice nulitate este acoperită prin neinvocarea acesteia în termenul prevăzut de lege.

Solicitarea inculpaților ca, **în lipsa constatării vreunei nulități, să se facă direct aplicarea dispozițiilor art. 102 alin. 2 C.pr.pen.**, în sensul de a nu se folosi înregistrarea ambientală efectuată cu sprijinul S.R.I. cu privire la starea de fapt, întrucât sunt probe obținute nelegal, neconstituțional în folosul cauzei, este nefondată.

Astfel, în paragraful 32 din Decizia 51/2016, chiar Curtea Constituțională arată că „realizarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu încălcarea condițiilor legale prevăzute la art. 138-146 din Codul de procedură penală, inclusiv a celor referitoare la organele abilitate să pună în executare mandatul de supraveghere, are ca efect nulitatea probelor astfel obținute și, în consecință, imposibilitatea folosirii lor în procesul penal, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală.”

Verificarea legalității aplicării procedurii probatorii al supravegherii tehnice și a probelor pe care le furnizează constituie parte din obiectul camerei preliminare, potrivit art. 342 C. pr. pen. Potrivit art. 346 alin (5) C. pr. pen., doar probele excluse în procedura de camera preliminară nu vor fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

Față de aceste dispoziții legale, se observă că prin această solicitare de a nu se ține cont de anumite probe considerate nelegale, chiar în lipsa constatării nulității lor cu efectul excluderii în procedura de cameră preliminară, se încearcă a se crea în mod artificial două situații distincte, pornind de la prevederile art. 102 alin 2 C. pr. pen., potrivit cărora probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal. Aceste prevederi însă nu se pot aplica decât împreună cu art. 102 alin. 3 C. pr. pen. și doar **prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative** cu privire la mijloacele de probă și procedeele probatorii.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, Decizia nr. 383/2015 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și ale art. 342-346 din Codul de procedură penală, instanța însușindu-și considerente de la par.

21 și 22 din această decizie, având în vedere și evocarea acestei decizii la par. 31 din Decizia 51/2016 a cărei aplicare se solicită în cauză:

Se reține astfel că „o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, **nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative.** Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280-282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulității, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba sau actelor prin care s-a administrat aceasta. Doar aceste acte pot fi lovite de nulitate absolută sau relativă, aceasta din urmă presupunând o încălcare a drepturilor unui participant la procesul penal, ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin excluderea probei astfel obținute din procesul penal.”

Curtea Constituțională a apreciat că „art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulității în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280-282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii determină imposibilitatea folosirii probelor în proces.”

Neînlăturarea din materialul probatoriu din cauză a înregistrării ambientale efectuate cu sprijinul S.R.I. anterior publicării în Monitorul Oficial a Deciziei nr. 51/2016, nu este de natură a încălca dreptul inculpaților la un proces echitabil. Așa cum rezultă și din Expunerea de motive a Codului de procedură penală, excluderea probelor nu funcționează în mod automat. Încălcarea unei norme legale în administrarea probei este aptă a genera excluderea acesteia numai dacă prin lezarea intereselor legitime ale părților s-a afectat, în ansamblul său, caracterul echitabil al procedurii sau fiabilitatea probei, adică aptitudinea sa de a fi credibilă. În concret, se impune a se analiza dacă încălcarea are caracter substanțial și semnificativ și dacă aceasta, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului echitabil al procesului penal în ansamblul său.

Or, punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică de către S.R.I. (în baza autorizării judecătorului și la solicitarea procurorului, întemeiată pe o normă juridică ce se bucura la acel moment de prezumția de constituționalitate) nu poate motiva în sine concluzia caracterului inechitabil al procedurii judiciare desfășurate față de inculpați, impunându-se a se constata dacă aceasta a afectat în mod substanțial procedura în cauză. Or, în niciun moment al prezentului proces penal inculpații nu au contestat conținutul respectivei înregistrări ambientale sau vreo alterare a acesteia ca urmare a acțiunii organului care a pus în executare mandatul emis de judecător.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Al-Khawaja și Tahery contra Marii Britanii* sau *Schenk contra Elveției* admite această teorie a legitimității, ca și posibilitatea utilizării în cauze penale a unor probe obținute ilegal, dacă analiza globală a procedurii duce la o concluzie de echitabilitate.

În cauza Dumitru Popescu contra României Curtea a stabilit că utilizarea de înregistrări nelegale aduce atingere dispozițiilor art. 8 din Convenție privind respectarea vieții private și de familie, însă nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 6, privind dreptul la un proces echitabil, întrucât stabilirea admisibilității unor probe este atributul instanțelor naționale. Aceeași idee, conform căreia administrarea unei probe constând în interceptarea

unor convorbiri telefonice sau în mediul ambiental cu încălcarea dispozițiilor legale nu conduce, de plano, la încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenție a fost exprimată și în cauzele Khan contra Marii Britanii, P.G. și J.H. contra Marii Britanii, Heglas contra Republicii Cehe, Bykov contra Rusiei.

Analizând criticile formulate pe fondul cauzei, se constată următoarele:

Instanța de fond a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea, sprijinită pe analiza și interpretarea judicioasă a probelor administrate în cursul urmăririi penale și readministrate direct și nemijlocit în cursul judecății în condițiile art. 374 alin. 7 C. pr. pen.

Fără a relua argumentația extrem de detaliată a stării de fapt, redată în considerentele hotărârii atacate, argumentație pe care Curtea și-a însușit-o în întregime, astfel cum această posibilitate este conferită de practica C.E.D.O. și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (Helle Împotriva Finlandei), se vor analiza criticile formulate în apel:

Din perspectiva art. 103 alin. 1 și 2 C. proc. pen. probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. De asemenea, inculpatul se bucură de prezumția de nevinovăție garantată de prevederile art. 4 alin 2 C. proc. pen. și orice îndoială se interpretează în favoarea sa. Totodată, inculpatul nu este obligat să își dovedească nevinovăția [art. 99 alin. (2) C. proc. pen.].

În cauză, față de ansamblul materialului probator administrat în cursul procesului, instanța de apel constată că prezumția de nevinovăție garantată de dispozițiile art. 4 C. proc. pen. și art. 99 C. proc. pen., de care se bucură inculpații, a fost răsturnată, vinovăția acestora rezultând dincolo de orice îndoială rezonabilă, din materialul probator administrat.

Critica principală formulată de inculpați este în sensul că în cauză nu s-a putut dovedi că ar fi acționat în scopul obținerii unui folos necuvenit, nefiind astfel întrunită latura subiectivă a infracțiunii art. 13 din Legea nr. 78/2000.

Cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 comiterea acesteia de către inculpații Y și X s-a probat indubitabil cu declarațiile martorilor D, E, F, G, H, I, J, K, L și M, înregistrarea ambientală din 12.11.2014 și interceptările telefonice, transcrise la dosarul cauzei, care demonstrează că la data de 12.11.2014, între cele două tururi ale alegerilor prezidențiale, inculpatul Y, folosind influența și autoritatea sa de vicepreședinte al Partidului Național Liberal, dar și de președinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, i-a cerut inculpatului X, prim-vicepreședinte al Filialei Caraș-Severin a PNL, să se deplaseze în teritoriu, să ia legătura cu toți primarii care au plecat din cadrul PNL și să le solicite să determine oamenii să voteze cu A. Pentru a-i determina pe primari să acționeze în sensul solicitat, inculpatul Y i-a cerut inculpatului X să le transmită acestora că de rezultatul votului se va ține cont la împărțirea de către Consiliul Județean a bugetelor pe anii 2015-2016 pentru primării.

În continuare, în zilele de 12 și 13.11.2014 inculpatul X a luat legătura cu 9 primari din județ cărora le-a solicitat, folosindu-se de autoritatea și influența sa de prim-vicepreședinte al Filialei Caraș-Severin a PNL, dar și de vicepreședinte al Consiliului Județean Caraș-Severin, să facă demersuri favorabile candidatului PNL, A. Pentru a-i determina să procedeze în acest sens, X le-a transmis că de rezultatul votului vor depinde alocările bugetare efectuate de Consiliul Județean către primării pentru anii 2015 și 2016 (respectiv până la terminarea mandatului conducerii CJ Caraș-Severin). Totodată, pentru a da greutate mai mare mesajului, X a dat de înțeles interlocutorilor că acesta vine și din partea președintelui Y.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 78/2000 (cu modificările și completările ulterioare), constituie infracțiune fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat, patronat ori într-o persoană juridică fără scop lucrativ, de a folosi influența ori autoritatea sa, în scopul obținerii pentru sine sau pentru alții de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

Prin folosirea influenței sau autorității se înțelege întrebuițarea, uzitarea capacității persoanei de a schimba o decizie sau hotărâre ca urmare a funcției pe care o deține. Influența, în sensul în care interesează, reprezintă aptitudinea/capacitatea persoanei care exercită o funcție de conducere într-un partid, în cazul de față, de a avea trecere, de a insufla cuiva schimbarea de atitudine, concepție, hotărâre, decizie, ca urmare a funcției pe care o deține. Autoritatea este prestigiul, considerația, vaza, general acceptate, ale persoanei care îndeplinește funcția impusă subiectului activ al infracțiunii.

Exercitarea de către inculpați a influenței ca urmare a funcțiilor politice deținute într-un partid politic este demonstrată de faptul că inculpatul Y era vicepreședinte al PNL, iar inculpatul X era prim-vicepreședinte PNL Caraș-Severin, funcție subordonată politic celei ocupate de inculpatul Y.

Împrejurarea că cei 9 primari nu mai erau membri PNL la data folosirii influenței față de aceștia, 6 fiind membrii PSD, iar 3 independenți, nu are valențele învederate de către inculpat în sensul că nu ar mai fi subiect activ al infracțiunii prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000. În primul rând, art. 13 din Legea nr. 78/2000 cere ca subiectul activ să dețină o funcție de conducere, în speță interesând funcția de președinte de partid. Legiuitorul nu impune însă condiția ca destinatarul influenței să facă parte din același partid cu subiectul activ, ci doar ca o asemenea influență și autoritate să rezulte din funcția deținută.

De asemenea, cu privire la cei 9 primari PSD sau independenți, inculpații aveau autoritate, în condițiile în care toți acești primari au făcut parte din PNL, părăsind partidul profitând de OUG 55/2014, care permitea acest lucru fără pierderea mandatului de primar. Cu toate acestea, influența celor doi inculpați asupra respectivilor primari s-a menținut, fiind recunoscută ca atare atât de către inculpați, cât și de către primarii în cauză.

Astfel, din înregistrarea ambientală din 12.11.2014 vizând convorbirea inculpatului Y cu inculpatul X și martorul D, reiese că *"foștii primari PDL și PNL"* continuau să se afle sub sfera de influență a celor doi inculpați, aspect demonstrat de mesajul care trebuia să li se transmită, care era în sensul că *"noi am înțeles, că oricum rămân cu noi"*, că *"ei sunt tot ai noștri... Domnu președinte a înțeles, da, dar acuma e timpul să dovedești că rămânem împreună..."*. Influența certă pe care încă o exercitau asupra acestora este subliniată și de solicitarea expresă a inculpatului Y de a se face apel la persoana sa în discuțiile pe care cei doi mesageri, inculpatul X și martorul D, aveau a le purta cu primarii, *"domnu președinte vă roagă să încercați să îl ajutați, importantă e și poziția domniei sale"*, sau *"important pentru noi ca și județ, pentru mine...băgați-mă și pe mine..."*. Această influență rezultă și din declarația candidă a inculpatului X, acesta recunoscând că primarii erau obligați față de el întrucât i-a sprijinit în obținerea funcțiilor deținute, ca și din conținutul interceptării convorbirilor telefonice din 12 și 13.11.2014 purtate de inculpatul X cu primarii în cauză, în care inculpatul a folosit în mod recurent față de fiecare primar afirmația că *"figurezi băiat de-al nostru "* sau *"voi sunteți băieții noștri"*, fără ca vreunul dintre cei vizați să dezavueze afirmația.

Răspunzând altei critici din apelul inculpatului X, se constată că, odată întrunită calitatea de subiect activ al infracțiunii prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000, prin prisma funcțiilor de conducere deținute de cei doi inculpați în cadrul unui partid, în niciun caz nu se poate face abstracție de celelalte funcții deținute de către cei doi inculpați, în cazul de față președinte, respectiv vicepreședinte de Consiliu Județean, acestea venind să mărească influența și autoritatea deținută de cei doi, cum corect a constatat și prima instanță. Aceasta cu

atât mai mult cu cât, în demersul de exercitare a influenței derivate din funcțiile de conducere din cadrul PNL, influență care, după cum s-a arătat, era suficient de puternică asupra destinatarilor, inculpații X și Y nu au ezitat să amintească și de funcțiile de conducere în administrația publică or, un asemenea dublu recurs la putere, nu poate să profite inculpaților.

Analizând în continuare, se constă că în cauză este întrunit **elementul material al laturii obiective a infracțiunii prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000**, întrucât se **constată** că folosirea de către inculpați a influenței ori autorității derivate din funcția de conducere a unui partid a fost exercitată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani foloase necuvenite.

Contrar considerentelor primei instanțe, care a reținut că voturile din turul II al alegerilor nu ar putea reprezenta folosul necuvenit, acestea neavând valoare intrinsecă, instanța de apel constată că în cauza de față, **voturile pe care inculpații doreau să le obțină prin mijloace ilegale, realizează în sine scopul special** cerut de norma de incriminare pe latura subiectivă a infracțiunii, **reprezentând folosul necuvenit urmărit de către aceștia**. Consolidarea funcțiilor în partid reprezintă doar mobilul, cauza internă a acțiunilor inculpaților.

Principiile generale cuprinse în art. 1 și 2 din Constituția României reglementează prevalența statului de drept și faptul că poporul român este singurul în drept să exercite suveranitatea națională prin organele reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice, corecte, precum și prin referendum. Dreptul la alegeri libere are și reglementare convențională, prin art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Curtea E.D.O. așezând acest drept în cele cu caracter social-politic, alegerile libere, libertatea de exprimare și libertatea dezbaterilor politice formând temelia oricărei democrații. (*Tănase și Chirtoacă c. Moldovei, Hotărâre 18.11.2008, Boskoski c. Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei, 2.09.2004*). Alegerile constituie prin urmare, modalitatea prin care poporul își desemnează organele reprezentative chemate să exercite suveranitatea națională în numele acestuia.

Ca un corolar al acestui drept, Legea nr. 14/2003 a partidelor politice stabilește la art. 1 și 2 că partidele politice sunt asociații cu caracter politic ale cetățenilor români cu drept de vot, care participă în mod liber la formarea și exercitarea voinței lor politice, îndeplinind o misiune publică garantată de Constituție. Prin activitatea lor, partidele politice promovează valorile și interesele naționale, pluralismul politic, contribuie la formarea opiniei publice, participă cu candidați în alegeri și la constituirea unor autorități publice și stimulează participarea cetățenilor la scrutinuri, potrivit legii.

Pe cale de consecință, pentru orice formațiune politică obținerea numărului necesar de voturi pentru candidații susținuți, asigură beneficiul succesului electoral al formațiunii, fiind un scop legitim. Organele de conducere ale partidelor au ca sarcină principală obținerea unor rezultate favorabile în cadrul oricăror alegeri, rezultate care se măsoară prin numărul de voturi obținute. Că este așa o demonstrează atât statutul PNL care, în această privință nu diferă de al altor partide, cât și declarațiile inculpaților, care au arătat în apărare că au acționat în acest mod considerând că respectă legislația și statutului partidului.

Este cert că toți membrii unui partid au sarcina de a depune eforturi în campania electorală, pentru maximizarea numărului de voturi obținute de formațiunea lor politică, acțiune care, dacă se desfășoară cu respectarea legii, asigură buna desfășurare a procesului democratic de desfășurare a alegerilor, drepturile electorale fiind exercitate asumat și informat de către cetățeni. Problema în cazul inculpaților este modalitatea concretă în care au pus în practică acest deziderat. Astfel, dacă pentru obținerea voturilor necesare unui obiectiv electoral se încearcă utilizarea unor mijloace nelegale, apte să altereze liberul exercițiu democratic, scopul în care se acționează devine unul ilicit, iar reputatul beneficiu al succesului electoral reprezintă un folos necuvenit. Caracterul necuvenit al folosului decurge

din faptul că **atingerea scopului urmărit (obținerea unui număr mai mare de voturi pentru candidatul susținut de către inculpați) s-a bazat și pe mijloace interzise de lege constând în condiționarea alocărilor bugetare către primarii care au părăsit partidul și prin atragerea în această acțiune electorală a secretarilor unităților administrativ teritoriale, funcționari publici cărora le sunt interzise asemenea activități.** Orice rezultat, orice urmare obținută prin metode care contravin legii reprezintă întotdeauna un folos necuvenit, în sensul art. 13 din Legea nr. 78/2000, cum s-a arătat și în jurisprudența *ÎCCJ - Secția penală, Sentința penală 341/2015, definitivă prin Decizia 114/2016.*

În concret, se constată că inculpații nu au avut discuții politice de mobilizare a electoratului într-un anumit sens, cu membrii propriului partid, ci cu primarii care au părăsit formațiunea P.N.L., (6 PSD, 3 independenți) în privința cărora nu mai puteau justifica acțiuni legal încadrate în activități politice specifice campaniei electorale desfășurate de membrii propriului partid, așa cum se susține. De altfel, dacă solicitarea inculpatului Y ca primarii, care nu mai făceau parte din propriul partid, să mobilizeze electoratul într-un alt sens, ar fi fost percepută ca o activitate licită, de campanie electorală în limitele legii, nu s-ar mai fi justificat impunerea expresă a unui caracter conspirat al întâlnirilor pe care le-a solicitat cu acești primari: *”Între patru ochi! Voi cu primaru, da?”.*

De asemenea, din înregistrarea ambientală din 12.11.2014, coroborată cu declarațiile martorului D, rezultă că inculpatul Y a solicitat atragerea în campania de mobilizare a electoratului inclusiv *”fiecare secretar, afară de cei de la primăriile PNL”.* În privința acestora cu atât mai mult nu se puteau justifica acțiuni politice specifice campaniei electorale, în condițiile în care, cum corect a constatat prima instanță, secretarii de UAT-uri sunt funcționari publici, cărora Legea nr. 188/1999 le interzice orice asemenea activități cu caracter politic.

Cum pertinent a apreciat și prima instanță în urma analizării înregistrării ambientale din 12.11.2014, solicitarea inculpatului Y față de martorul D secretar al Județului Caraș-Severin, a fost una imperativă, nu o simplă rugămintă, martorul confirmând că a dat curs acestei solicitări deplasându-se în teritoriu pentru a lua legătura cu mai mulți secretari de primărie.

Criticile din apelul inculpatului Y privind analiza înregistrărilor ambientale de către prima instanță, analiză apreciată ca neîntemeiată, sunt nefondate. Prima instanță, analizând mesajul transmis către secretarii U.A.T.-urilor, funcționari publici, a apreciat în mod pertinent că este unul manipulator, apt să le înfrângă acestora eventuala rezistență în fața îndemnului de a încălca legea. Aprecierea instanței nu este o simplă ipoteză care nu s-ar baza pe probe, fiind dimpotrivă, o analiză în concret a probelor administrate, respectiv a conținutului înregistrării ambientale și a declarației martorului D raportat la prevederile care reglementează statutul și obligațiile funcționarilor publici. Astfel, în mod pertinent prima instanță, stabilind că, raportat la dispozițiile Legii 188/1999 și Legii 215/2001, secretarii de UAT nu puteau desfășura nicio activitate publică politică, a analizat solicitarea adresată în mod clar acestora, de către inculpatul Y, de a se implica în orientarea voturilor electoratului. Analiza detaliată a modului în care a fost adresată solicitarea inculpatului către acești funcționari publici a fost în mod pertinent orientată către deslușirea scopului imediat al acțiunilor inculpatului (obținerea unui număr mare de voturi) dar și a scopului mediat (consolidarea poziției în cadrul partidului), neputând fi analizată din altă perspectivă, în condițiile în care reprezintă o acțiune încadrată în latura obiectivă a infracțiunii de care este acuzat.

Nu este fondată nici critica în sensul că prima instanță ar fi adus completări unei probe directe, înregistrarea ambientală. Din motivarea instanței rezultă că formula „Deci, adaugă instanța, toți le erau datori inculpaților și asupra tuturor ei aveau influență”, nu reprezintă o replică din conversație adăugată de către prima instanță, ci concluzia instanței în urma

analizării convorbirii în care inculpatul Y transmitea că solicitările sale sunt adresate inclusiv primarilor independenți față de care pretindea un ascendent.

Concomitent cu destinatarii acțiunilor de influențare din partea inculpaților, mijloacele folosite de către aceștia, prin condiționarea bugetărilor pe 2015/2016, fixează definitiv mijloacele ilegale prin care se urmărea obținerea unui număr mai mare de **voturi, realizând scopul special** în sensul art. 13 din Legea nr. 78/2000, întrucât ca rezultat obținut prin metode care contravin legii reprezintă un folos necuvenit.

Astfel, din înregistrarea ambientală ca și din declarațiile martorului D, rezultă în mod cert că mesajul care trebuia transmis primarilor ca și secretarilor de primărie era în sensul că alocările bugetare către UAT-urile pe care ei le conduceau vor fi în funcție de rezultatul votului din turul doi de scrutin. Demonstrative sunt în acest sens afirmațiile inculpatului Y, care nu lasă loc de interpretare, în sensul că trebuie transmis primarilor că *”suntem în relații bune cu orice Guvern vine, dar noi dăm banii pe 2015, 2016”* sau că PSD-ul nu le va mai da bani de la guvern pentru că nu mai au de unde, sau pentru că nu va mai exista interes, acesta punctând că *”mai vin două bugete...vom ține cont, ei îs tot ai noștri”*.

Față de aceste afirmații explicite, nu poate fi primită apărarea inculpaților în sensul că bugetarea s-a făcut pentru UAT-uri de către guvern, prin mecanisme fixe fără ca inculpații să poată interveni, astfel încât primarii nu aveau de ce să creadă că vor fi dependenți de bugetarea Consiliului Județean Caraș-Severin.

Pe de o parte, cum corect a constatat și prima instanță și cum se arată și prin rechizitoriu, repartizările bugetelor primăriilor direct de către guvern urma să aiba loc din 2015, la data exercitării influenței de către inculpați, în 2014, alocările bugetare având loc conform Legii 273/2006 de către consiliile județene. Acest aspect este confirmat și de către martorul D care a arătat că exceptând anul 2015 aceste alocări s-au realizat prin consiliul județean. De asemenea, cum pertinent a constatat prima instanță, din declarațiile aceluiași martor, care se coroborează parțial și cu declarațiile inculpatului Y, rezultă că la nivelul Consiliului Județean Caraș-Severin existau mecanisme legale prin care un organism colegial format din coinculpați, un funcționar executiv al Consiliului Județean Caraș-Severin și al treilea vicepreședinte, decideau ordinea de prioritate a aprobării cererilor de bugetare înainte de înaintarea sa organelor competente a aproba dispunerea finanțării. Împrejurarea că exista posibilitatea contestării acestor decizii de către primari nu are relevanță în condițiile în care se confirmă existența unui filtru al bugetărilor la nivelul Consiliului Județean, filtru la care inculpații aveau acces.

Pe de altă parte, împrejurarea învederată de către inculpați în sensul că nu ar fi dispus de pârghiile legale pentru a condiționa alocările bugetare sau cuantumul derizoriu al fondurilor care depindeau de Consiliul Județean, nu permite concluzia că mesajul transmis către primari era unul nedemn de a fi luat în seamă de către aceștia.

Dimpotrivă, din înregistrarea ambientală din 12.11.2014 rezultă că de la început mesajul a fost elaborat de către inculpatul Y mizând pe tema alocărilor bugetare, pentru a avea forță de convingere, elocventă fiind în acest sens solicitarea acestuia de a se transmite primarilor că *”suntem în relații bune cu orice Guvern vine, dar noi dăm banii pe 2015, 2016”* sau că PSD-ul nu le va mai da bani de la guvern pentru că nu mai au de unde, sau pentru că nu va mai exista interes, acesta punctând că *”mai vin două bugete...vom ține cont, ei îs tot ai noștri”*.

Rezultatul interceptărilor convorbirilor telefonice purtate de către inculpatul X cu martorii E, F, G, H, I, J, K, L și M confirmă punerea în practică a strategiei elaborate de către inculpatul Y, în toate aceste convorbiri inculpatul X menționând bugetele din anul următor. Spre exemplu (fără a reda toate aceste discuții), în convorbirea cu martorul E inculpatul X afirmă explicit *”Da dragule, numa vezi...vin două bugete, anu viitor...”*, mesaj perceput de către martor în sensul că viza alocările bugetare viitoare. În convorbirea cu martorul F,

inculpatul afirmă *”Vezi ce faceți bă, nu discrepanța aia așa mare mă, ce..., că ziceam că sunteți de-ai noștri, vin..bugetele anu viitor...V-am lăsat de anu ăsta bugetele, ce..., chiar așa?”*, în declarația din cursul urmăririi penale martorul admitând că mesajul a fost în sensul că vor fi repercusiuni la alocarea bugetelor pentru primărie, în sensul primirii unor bugete diminuate pe 2015-2016. În convorbirea cu martorul L, inculpatul îl atenționează în același sens: *”voi sunteți băieții noștri, ați plecat...v-or dat niște bani, da bugetele de anu viitor și peste doi ani, 2015,2016 îs la Condsiliu.”*, martorul arătând în declarația din cursul urmăririi penale, menținută în fața instanței, că a perceput solicitarea ca pe o avertizare, neimplicarea sa în susținerea candidatului PNL având drept consecință pe viitor alocarea unor bugete mai mici, discuția fiind una serioasă. În mod similar, inculpatul X îi transmite martorului H că *”vin bugetele...la anu, de acu...doi ani...N-aș vrea să fiu pus în posturi de alea de...să zic că omu ăla ca lumea nu-i cu noi.”*, martorul nerepudiind solicitarea, în declarația din cursul urmăririi penale arătând că a înțeles că erau în discuție bugetele pe următorii ani în schimbul lipsei de implicare în susținerea candidatului PSD.

În concluzie, din toate aceste convorbiri rezultă că mesajul elaborat de către inculpatul Y în jurul alocărilor bugetare a fost transmis ca atare primarilor. De asemenea, răspunsurile interlocutorilor sunt elocvente, toți arătând că au înțeles referirea la alocările bugetare, fără ca vreunul măcar să se declare sceptic că ar sta în puterea inculpatului alocarea bugetară.

Prin urmare, declarațiile martorilor F, I, J, H, M din fața instanței în sensul că nu a luat discuția cu X ca pe o amenințare pentru că știau că alocările bugetare nu ar depinde de inculpați nu pot fi apreciate decât pro causa sau, în cel mai bun caz, expresia analizării post factum a realității juridice. Cu toate acestea, este cert că la momentul convorbirilor purtate cu inculpatul X (deci la data exercitării de către acesta a influenței) reacția destinatarilor a fost una de achiesare.

De altfel, inclusiv în fața instanței, martorul F, întrebare fiind dacă X avea influență asupra sa, admite că în privința atribuțiilor funcțiilor pe care le exercitau cei doi au existat raporturi între ei, iar martorul L în fața instanței a arătat că a interpretat solicitările telefonice ale lui X ca pe un șantaj, chiar dacă nu erau mijloace de presiune sau de răzbunare la adresa sa, întrucât inculpatul i-a atras atenția să aibă grijă că până în 2016 tot ei sunt.

Mai mult, influența exercitată în sensul art. 13 din Legea nr. 78/2000 nu este echivalentă cu constrângerea, ca atare este irelevant că majoritatea primarilor nu s-ar fi simțit amenințați de posibilitatea inculpaților de a influența bugetele UAT-urilor.

Prin urmare, din moment ce inculpații au folosit în mod deliberat tema condiționărilor bugetare pentru a-i influența pe primarii care nu mai făceau parte din PNL să se implice în campanie în favoarea reprezentantului susținut de acest partid, împrejurarea că în realitate, posibilitățile lor de a interveni în alocările bugetare erau limitate, nu demonstrează lipsa modului ilicit de acțiune ci, cel mult intenția inculpaților de a-i și induce în eroare pe destinatarii influenței.

Împrejurarea că secretarii de UAT-uri și primarii nu au cedat influenței exercitate de către cei doi inculpați și nu au trecut la măsuri de influențare a votanților nu are nicio consecință asupra tipicității infracțiunii prev. de art. 13 din Legea 78/2000. Scopul special atașat laturii subiective, cum este determinant de art. 13 nu trebuie atins, fiind suficient ca acesta să existe la momentul săvârșirii acțiunii de folosire a influenței. De altfel, în sarcina inculpaților nu s-a reținut o infracțiune la regimul electoral, care ar fi presupus acțiuni concrete privind influențarea votului alegătorilor, infracțiunea prev. de art. 13 din Legea 78/2000 având ca obiect juridic special relațiile sociale referitoare la corecta folosire a prerogativelor conferite de funcțiile de conducere. Or, aceste prerogative au fost folosite într-un mod nepermis de către inculpați.

Analizând în continuare considerentele primei instanțe cu privire la împrejurarea că inculpații urmăreau consolidarea pozițiilor de forță și de autoritate în cadrul partidului se

constată că, deși aceasta nu reprezintă folosul necuvenit urmărit de către inculpați, folosul necuvenit fiind reprezentat de voturile pe care intenționau inculpații să le obțină prin mijloace ilegale, consolidarea funcțiilor în partid reprezintă însă mobilul acțiunilor inculpaților, cauza internă a acțiunilor acestora.

Împrejurarea că, ulterior săvârșirii faptei, **inculpatul Y nu a mai candidat pentru o nouă funcție** în partid nu este de natură a înlătura scopul în virtutea căruia a acționat când a săvârșit infracțiunea. Mobilul infracțiunii se raportează la data săvârșirii faptei, fiind necesar și suficient că la data exercitării influenței, inculpații au acționat cu scopul de a obține foloase necuvenite reprezentate de un număr sporit de voturi pentru candidatul susținut de către formațiunea politică în cadrul căreia dețineau o funcție de conducere. Neangajarea în alegerile care au urmat nu poate fi interpretată, cum solicită inculpatul, în sensul că *ab initio* acesta ar fi fost dezinteresat de cariera sa politică viitoare fiind contrazisă de modul de abordare surprins în înregistrarea ambientală, în care a punctat că este importantă poziția sa: *"important pentru noi ca județ, pentru mine..."* ca și *"domnu președinte vă roagă să încercați să-l ajutați, importantă e și poziția domniei sale. ... foarte bine pentru un echilibru care trebuie creat la nivel național."*

Referitor la acest ultim aspect se constată, inclusiv din convorbirile purtate de inculpatul X cu martorul F (*Vezi acolo măi...că o fost cam prea...prea mult dincolo*) sau martorul K (*Vezi ce faceți bă, nu discrepanța aia așa mare mă, ce...)*, că inculpații erau concentrați preponderent pe imaginea personală în urma alegerilor, importantă fiind înlăturarea discrepanțelor dintre cei doi candidați, nu neapărat câștigul candidatului susținut de PNL.

Împrejurarea învederată în apărare în sensul că inculpatul Y deținea deja o poziție de putere în partid, atingând cele mai înalte funcții și având deja un aport substanțial în promovarea partidului său - cu referire la afilierea la PPE, nu este de natură a înlătura mobilul care l-a îndemnat către acest mod de acțiune. Se constată că pentru ambii inculpați implicarea în cariera politică a fost una totală, inclusiv din declarațiile din apel rezultând că inculpații au fost și sunt și în prezent centrați pe cariera lor politică, deși în prezent nu mai dețin funcții politice.

Prin urmare, cum pertinent a reținut și prima instanță, și cum rezultă și din probațiunea administrată, înregistrări ambientale, interceptări convorbiri telefonice, inclusiv din declarațiile martorilor D, E, F, G, H, I, J, K, L și M, în cariera lor politică, de care erau, în mod evident extrem de atașați, inculpații aspirau în permanență dacă nu la o promovare, cel puțin la menținerea funcțiilor deja deținute și a poziției importante în cadrul partidului, funcțiile politice nebeneficiind de stabilitate.

Cum rezultă din declarația inculpatului Y, acesta era deplin conștient de eforturile depuse pentru partidul PNL, după fuziunea acestuia cu PDL, acesta arătând în fața instanței că prin activitatea sa anterioară din cadrul PDL a reușit să aducă PNL în cel mai important grup parlamentar din Parlamentul European. Această atitudine centrată pe succesul în cariera sa politică, nu este o prezumție a primei instanțe, rezultând din declarațiile inculpatului coroborate cu înregistrarea ambientală care demonstrează modalitatea categorică în care pretinde din partea celorlalți subiecți conformarea pentru obținerea rezultatului scontat în alegeri și permite concluzia că inculpatul nu era dezinteresat de evoluția sa în cadrul partidului, dimpotrivă, modalitatea în care acesta se plasa în cadrul partidului fiind în centrul preocupărilor sale.

Față de toate aceste considerente, se constată că în mod corect prima instanță a reținut vinovăția inculpaților X și Y sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 13 din Legea 78/2000.

În sarcina inculpatului X s-a mai reținut și infracțiunea de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, constând în aceea că în data de 18.11.2014, în

urma unui accident rutier provocat de autoturismul pe care îl conducea, soldat cu rănirea ușoară a mai multor persoane, acesta i-a determinat pe Z, B și C să dea declarații necorespunzătoare adevărului, în sensul că autoturismul marca [...] ar fi fost condus de Z în data de 18.11.2014, în momentul coliziunii cu autoturismul condus de B; această determinare s-ar fi realizat prin corupere, constrângere, precum și prin folosirea autorității și influenței sale de vicepreședinte al Consiliului Județean, președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P.

În fața primei instanțe inculpatul a recunoscut această acuzație, solicitând aplicarea procedurii simplificate, cerere în mod corect respinsă de către prima instanță, având în vedere atât faptul că nu a fost făcută la primul termen la care procedura de citare a fost legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată și nici nu a privit în totalitate faptele reținute în sarcina sa. Deși a respins cererea privind aplicarea procedurii simplificate, în mod justificat prima instanță nu a procedat la readministrarea probațiunii privind această infracțiune, având în vedere că inculpatul, după respingerea acestei cereri, nu a contestat probațiunea în condițiile art. 374 alin. 7 C.pr.pen.

În apel inculpatul revine asupra poziției de recunoaștere. Deși nu contestă integral modul de desfășurare a acțiunilor cum a fost reținut de către prima instanță, arată că nu ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, întrucât pe de o parte, inițiativa declarațiilor mincinoase nu i-a aparținut, pe de altă parte că acțiunea sa nu s-ar fi realizat prin constrângere, corupere sau prin altă faptă cu efect vădit intimidant.

În declarația dată în fața instanței de apel inculpatul X a arătat că martorii Z, B și C sunt prieteni între ei și prieteni și cu el, motiv pentru care au dorit să îl acopere, dar nu au fost influențați de el, ideea pornind de la ei, nu de la inculpat.

Instanța de apel nu va lua în considerare schimbarea declarațiilor inculpatului, care nu a oferit o explicație minim plauzibilă pentru revenirea asupra declarațiilor date inițial. Împrejurarea învederată în sensul că s-a respins aplicarea procedurii recunoașterii învinuirii nu poate constitui unic temei pentru retractarea declarației inițiale.

Or, analizând noua declarație a inculpatului rezultă că aceasta este contrazisă de declarațiile martorilor Z, B și C.

Astfel, împrejurarea că inculpatul X este cel care a solicitat celor trei martori să declare că Z este cel care a condus autoturismul, deși acesta nici nu se afla în mașină, rezultă din declarația martorului B, șoferul autoturismului marca [...], care a arătat că, după impact, Z (cunoscut și sub numele H.) a apărut la locul accidentului după 5-10 minute, iar X i-a cerut să declare că acesta a condus autoturismul marca [...]. De față la discuție era și Z, care i-a confirmat acest lucru. Martorul a mai declarat că, în aceeași seară, după ce a dat declarații organelor de poliție, X l-a contactat telefonic, întrebându-l dacă a declarat că Z se aflase la volanul autoturismului. Cu această ocazie, a reiterat promisiunile de a-i plăti reparațiile mașinii sau de a-i oferi o altă mașină; totodată, inculpatul X i-a plătit recoltarea probelor de sânge pentru stabilirea alcoolemiei.

Aspectele declarate de martor se coroborează cu procesul-verbal de redare a convorbirilor purtate între acesta și inculpatul X din care rezultă că acesta din urmă îi promite că îi va rezolva problema mașinii stricate.

Declarațiile martorului B se coroborează și cu declarația martorului Z, care a arătat că a declarat organelor de poliție care investigau condițiile producerii accidentului că el a condus autoturismul marca [...] în momentul producerii impactului întrucât așa i-a cerut X. Motivul pentru care a acceptat să declare în acest fel a fost faptul că inculpatul X era șeful său, martorul fiind angajat ca paznic la P, și îi era frică să nu fie dat afară dacă nu va declara cum îi cere acesta. În același timp, martorul a arătat că inculpatul îl ajutase anterior financiar.

Și declarațiile acestui martor se coroborează cu procesul-verbal de redare a convorbirilor purtate între acesta și inculpatul X din care rezultă că inculpatul îi spune ce să declare.

Împrejurarea că inculpatul este cel care a solicitat martorilor să declare că martorului Z ar fi condus autoturismul, este confirmată și de martorului C, singurul pasager al autoturismului [...] condus de X care a arătat că după impact inculpatul i-a cerut să declare că mașina a fost condusă de Z. Întrebat cu privire la motivul pentru care a acceptat să declare în mod necorespunzător adevărului că autoturismul a fost condus de Z, martorul a declarat că „având în vedere că mi-a cerut acest lucru X, care se înțelegea cu Z, am acceptat. Am lucrat și lucrez cu X în Composesoratul Bucova, în care eu am calitatea de membru în consiliul de administrație, iar X a fost președintele consiliului de administrație până în luna mai 2015. În consiliu suntem 16 membri, inclusiv președintele consiliului”.

Pe cale de consecință, declarația inculpatului X în sensul că nu el ci martorii Z, B și C au avut inițiativa declarațiilor mincinoase în legătură cu accidentul este în mod evident contrazisă de declarațiile acestor martori și de rezultatul interceptărilor convorbirilor telefonice.

Această probațiune demonstrează și întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de influențare a declarațiilor, rezultând că inculpatul X i-a determinat pe cei trei martori să dea declarații mincinoase într-o cauză penală acționând în modurile prev. de art. 272 alin. 1 C.pen, prin corupere, prin constrângere ori prin altă faptă cu efect vădit intimidant.

Astfel, din declarațiile analizate și din rezultatul interceptării convorbirilor telefonice, rezultă mai presus de orice dubiu că martorul Z, angajat ca paznic la P conduse de X, a fost de acord să declare că el se afla la volanul autoturismului în momentul producerii accidentului, întrucât X era șeful său și i-a fost frică să nu își piardă locul de muncă dacă nu declară astfel cum îi cere X, inculpatul având oricum un ascendent moral asupra martorului pe care îl ajutase financiar în trecut. Modul de acțiune asupra acestui martor realizează varianta constrângerii morale, fiind întrunite astfel elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 272 alin. 1 C.pen.

Aceeași probațiune confirmă că martorul B, șoferul autoturismului cu care intrase în coliziune, a fost convins de inculpat să declare că la volanul autoturismului marca [...] se afla Z, întrucât i-a promis că îi va plăti reparațiile mașinii sau îl va ajuta cu o altă mașină. Modul de acțiune asupra acestui martor realizează varianta coruperii, fiind întrunite astfel elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 272 alin. 1 C.pen.

Probațiunea a demonstrat și faptul că martorul C, pasagerul din mașina sa, a fost convins de către inculpat să declare că autoturismul marca [...] a fost condus de Z, având în vedere influența și autoritatea de care se bucura acesta în calitate de vicepreședinte al Consiliului Județean CS, de președinte al Composesoratului Bucova și de președinte al P, martorul lucrând împreună cu inculpatul în Composesoratului Bucova, având și calitatea de membru în consiliul de administrație al cărui președinte era inculpatul X. Modul de acțiune asupra acestui martor realizează varianta constrângerii morale, fiind întrunite astfel elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 272 alin. 1 C.pen.

Față de aceste considerente, este evident nefondată cererea inculpatului X de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prev. de art. 272 alin. 1 C.pen. în infracțiunea de instigare la fals în declarații prev. de art. 47 rap. la art. 326 C.pen. cu atât mai mult cu cât infracțiunea prev. de art. 326 C.pen. nu poate fi incidentă în cauză, întrucât acțiunea incriminată, constând în determinarea celor trei martori să dea declarații mincinoase într-o cauză penală, beneficiază de o incriminare specială, respectiv relațiile sociale în legătură cu înfăptuirea justiției.

Este nefondată și cererea inculpatului X de schimbare a încadrării juridice din trei infracțiuni concurente de influențare a declarațiilor într-o infracțiune continuată de influențare a declarațiilor.

În cazul de față nu se pune problema unei infracțiuni de rezultat care să aducă atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți în sensul art. 238 din Legea 187/2012. Prin specificul infracțiunii care face obiectul cauzei, trebuie avut în vedere că acțiunea inculpatului a vizat influențarea declarațiilor a trei persoane diferite, care aveau calitatea de subiecți procesuali distincți în cauza penală 2819/P/2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Caransebeș: Z subiect procesual principal - suspect, B și C, alți subiecți procesuali în sensul art. 34 C.pr.pen - martori. Asupra acestora s-a exercitat constrângerea și coruperea inculpatului care a avut ca rezultat obținerea a trei declarații distincte în cauza penală 2819/P/2014. Prin urmare, fiind vorba de o infracțiune de pericol, cu subiect pasiv calificat, numărul persoanelor care au dat declarații neconforme adevărului în aceeași cauză, ca urmare a influenței exercitate de inculpat, atrage reținerea în concurs a tot atâtea infracțiuni de influențare a declarațiilor câți subiecți pasivi calificați există.

În sarcina inculpatului s-a mai reținut și săvârșirea infracțiunilor de fals intelectual prev. de art. 321 alin. 1 C.p. și uz de fals prev. de art. 323 C.p.

Probațiunea constând în înscrisul intitulat „împuternicire”, semnat de inculpatul X și depus la dosarul de daune al societății de asigurare, înscris ce atestă, în mod necorespunzător adevărului, faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin; adresa nr. [...] /23.06.2015 emisă de Consiliul Județean Caraș-Severin prin care se atestă faptul că Z nu a fost și nu este angajat al acestei instituții, iar șoferul desemnat să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...] este W și declarația martorului Z confirmă că inculpatul, în exercitarea atribuțiilor de serviciu de vicepreședinte al Consiliului Județean, a emis un act intitulat „împuternicire” prin care se atestă în mod neconform realității faptul că în data de 18.11.2014 Z a fost împuternicit să conducă autoturismul marca [...] cu numărul de înmatriculare [...], aparținând Consiliului Județean Caraș-Severin. Ulterior, X a folosit această împuternicire, depunând-o în dosarul de daune al societății de asigurare.

Criticile inculpatului din apel în legătură cu aceste infracțiuni sunt în sensul că nu avea atribuții de serviciu să emită o asemenea împuternicire, iar înscrisul emis nu este înregistrat sau datat de Consiliul Județean, neavând calitatea de act oficial, solicitând astfel schimbarea încadrării juridice în infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată care absoarbe uzul de fals.

Cu privire la infracțiunea de fals în înscrisuri oficiale, respectiv uz de fals, dispozițiile art. 178 alin. 2 C. pen. prevăd că înscrisul oficial este orice înscris care emană de la o persoană juridică dintre cele la care se referă art. 176 ori de la persoana prevăzută în art. 175 alin. (2) sau care aparține unor asemenea persoane, iar în literatura de specialitate se arată că din prima categorie fac parte înscrisurile care sunt întocmite, emise sau confirmate de autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică, iar din cea de-a doua categorie fac parte înscrisurile care sunt depuse și înregistrate la persoana prevăzută în art. 175 alin. (2), indiferent dacă emană de la o astfel de persoană sau de la un particular.

Totodată, a falsifica un înscris oficial prin contrafacerea scrierii înseamnă reproducerea frauduloasă, plâsmuirea, ticluirea unui înscris, atribuindu-i aparența unui înscris oficial autentic, adevărat.

Din cele arătate rezultă că pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 321 C. pen. nu interesează dacă preexistă un înscris oficial care să fie reprodus, cerința legii fiind îndeplinită și atunci când un asemenea înscris este produsul concepției autorului.

În cauză s-a probat că înscrisul „împuternicire”, semnat de inculpatul X este fals, fiind ticluit și semnat de inculpatul X, și ulterior depus la dosarul de daune al societății de asigurare, pentru obținerea despăgubirii.

Este irelevantă apărarea potrivit căreia inculpatul nu ar fi avut atribuțiile legale de a emite o asemenea împuternicire, atâta timp cât, în ciuda acestui fapt, inculpatul X a emis totuși un asemenea înscris, în calitatea sa de vicepreședinte al Consiliului Județean, înscrisul fiind apt să producă efecte juridice, în acest sens fiind depus la dosarul de daună.

Nefondată este și apărarea în sensul că înscrisul nu ar fi avut un număr de ordine la Consiliul Județean, atâta timp cât era în măsură să producă consecințe juridice necesare, deoarece emana de la o persoană juridică dintre cele la care se referă art. 176 C.pen., purtând ștampila Consiliului Județean și semnătura vicepreședintelui, fiind depus la dosarul de daune, existența scopului urmărit prin întocmirea și folosirea înscrisului fals rezultând fără dubiu. Legiuitorul nu a introdus ca și condiție ca înscrisul oficial falsificat cu prilejul întocmirii sale să respecte toate condițiile de formă, ci condiția de fi în măsură să producă consecințe juridice, a avea putere probatorie, relevanță juridică. Or, în mod evident în cauza de față înscrisul plăsmuit de către inculpat, nu avea nereguli formale care să îl facă inapt de a produce consecințe juridice, conținând elemente suficiente pentru a fi considerat un înscris oficial valabil, emanând de la Consiliul Județean.

Cu privire la individualizarea pedepselor aplicate inculpaților, Curtea de Apel constată prima instanță a aplicat în mod just criteriile de individualizare a pedepselor, conforma criteriilor art. 74 alin. 1 C.p. actual, potrivit cărora stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Pentru infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr. 78/2000 prima instanță a aplicat inculpaților X și Y pedeapsa de 2 ani închisoare, pedeapsă orientată spre minim. Cu privire la necesitatea aplicării față de inculpatul Y a unei pedepse mai grave, orientate spre maximul special al pedepsei pentru infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000, invocată de Parchet prin motivele de apel instanța constată că nu se impune agravarea pedepsei, cuantumul acesteia a fost stabilit în mod corect de către instanța de fond, prin raportare la toate criteriile de individualizare judiciară a pedepsei.

Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială, iar în ceea ce privește, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, aceasta nu se rezumă doar la împiedicarea condamnatului de a repeta alte încălcări ale legii penale, ci și la atenționarea celorlalți destinatari ai legii penale de a nu comite astfel de încălcări, fiind astfel satisfăcute atât scopul imediat, cât și scopul mediat al pedepsei.

De aceea, nu se poate vorbi de scopul preventiv al pedepsei, înțelegând prin aceasta numai dezideratul împiedicării condamnatului de a săvârși noi infracțiuni, ignorându-se valențele educative și intimidante ale pedepsei pronunțate față de ceilalți membri ai societății.

Reeducarea sau îndreptarea condamnatului constă în aptitudinea pedepsei de a înlătura relele convingeri și deprinderi ale acestuia, și în inocularea unor valențe comportamentale în strictă concordanță cu cerințele de respectare a dispozițiilor cuprinse în normele de drept penal.

Pentru ca pedeapsa să își poată îndeplini funcțiile ce-i sunt atribuite, este necesar ca aceasta să corespundă gravității infracțiunii și nevoilor de îndreptare ale infractorului,

impunându-se ca ea să fie adaptată pericolului social concret al faptei și pericolozității infractorului, asupra căruia trebuie să se acționeze.

În acest sens, între gradul de pericol social al faptei săvârșite și pericolozitatea infractorului, pe de o parte, și pedeapsa aplicată de instanță, pe de altă parte, trebuie să existe o anumită concordanță, în caz contrar pedeapsa neputându-și atinge scopul, putând conduce chiar la rezultate contrare acestui scop.

De aceea, cu ocazia stabilirii și aplicării pedepsei, trebuie să se țină seama de necesitatea acestei concordanțe, deoarece în măsura în care se atribuie pedepsei funcția de a influența asupra conștiinței, mentalității și conduitei viitoare a condamnatului, pedeapsa trebuie să corespundă în aceeași măsură gradului de receptivitate a condamnatului față de influența educativă a pedepsei.

Firește, acest grad de receptivitate este reflectat și în conduita procesuală a condamnatului, în atitudinea sa față de faptă, în modul în acesta a contribuit la aflarea adevărului și a relaționat în raporturile cu organele judiciare. La stabilirea cuantumului pedepsei și fixarea modalității sale de executare, este necesar a fi examinate, în mod cumulativ și circumstanțele reale de comitere a faptei, urmările produse și circumstanțele personale ale inculpatului. Or, în cauză inculpații au avut o corectă atitudine procesuală, participând la toate termenele din fața instanței și exercitându-și drepturile procesuale, cu bună credință, conform limitelor interne și externe. Inculpații nu au antecedente penale, au studii superioare, au fost în permanență bine integrați social, cu o carieră vastă, inculpatul Y suferă de o boală gravă, iar inculpatul X are o vârstă înaintată, considerente pentru care nu se justifică agravarea pedepselor aplicate pentru infracțiunea prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

Prima instanță a făcut justă individualizare a executării pedepsei, apreciind în raport de persoana inculpatului Y, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată, în privința inculpatului X, nefiind întrunite condițiile art. 91 alin. 1 lit. a C.pen.

În egală măsură, în cazul de față, prin acțiunile lor, inculpații au periclitat valori importante ale statului de drept în condițiile în care, prin modul în care și-au folosit influența și autoritatea derivate din funcțiile de conducere într-un partid, au reușit să pericliteze atât încrederea în alegerile libere pentru cea mai puternică funcție în stat, cât și în partidele politice în general și în candidații independenți, raportat la destinatarii influenței exercitate de inculpați, dar și la apărarea lor recurentă în sensul că „așa se face politică” în egală măsură fiind afectată și încrederea în buna administrare a unităților administrativ teritoriale. Pentru aceste motive, în cauză nu se impune nici reducerea cuantumului pedepselor complementare prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b, k C.pen. față de niciunul dintre inculpați, după cum nu se justifică nici reducerea termenului de încercare stabilit de către prima instanță pentru inculpatul Y în privința căruia s-a dispus suspendare sub supraveghere, având în vedere că scopul pedepsei constând în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni se realizează și prin aplicarea pedepselor complementare, iar termenul de supraveghere este esențial în aprecierea eficienței instituției suspendării sub supraveghere.

Cu privire la individualizarea pedepselor aplicate de către prima instanță inculpatului X pentru infracțiunile săvârșite de inculpatul X cu ocazia producerii accidentului de circulație din data de 18.11.2014 a anchetării circumstanțelor săvârșirii acestuia și a dosarului de daună, prima instanță a făcut o justă individualizare a pedepselor, aplicând pedepse la chiar minimul special pentru infracțiunile de influențarea declarațiilor, faptă prevăzută de art. 272 al. 1 Cod penal, fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 al. 1 Cod penal, nejustificându-se o modificare a cuantumului acestor pedepse.

Criticile din apelul inculpatului X cu privire la lipsa de motivare a modalității de stabilire a zilelor amendă pentru infracțiunea de uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 teza I Cod penal, deși fondate nu pot duce la schimbarea soluției primei instanțe, urmând ca motivarea să fie complinită de către instanța de apel.

Astfel, potrivit art. 61 alin. 2 și 3 C.pen., cuantumul amenzii se stabilește prin sistemul zilelor-amendă. Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 10 lei și 500 lei, se înmulțește cu numărul zilelor-amendă, care este cuprins între 30 de zile și 400 de zile. Instanța stabilește numărul zilelor-amendă potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei. Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se stabilește ținând seama de situația materială a condamnatului și de obligațiile legale ale condamnatului față de persoanele aflate în întreținerea sa.

Raportat la criteriile generale de individualizare aplicate pentru toate infracțiunile săvârșite cu ocazia producerii accidentului de circulație din data de 18.11.2014, a anchetării circumstanțelor săvârșirii acestuia și a întocmirii dosarului de daună, se constată că prima instanță a indicat că se justifică aplicarea pedepsei amenzii pentru infracțiunea de uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 teza I C.pen., iar raportat la dispozițiile art. 61 alin. 4 lit. c C.pen., limitele speciale ale zilelor amendă sunt cuprinse între 180 și 300 zile amendă, în condițiile în care art. 323 teza I C.pen. prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani. Având în vedere că aceleași criterii de individualizare a pedepselor pentru infracțiunile de față își mențin valabilitatea și cu privire la stabilirea numărului zilelor amendă, în cauză se justifică aplicarea a 180 zile amendă pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, faptă prevăzută de art. 323 teza I Cod penal.

Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 10 lei și 500 lei, se va stabili al 150 lei pe zi, în funcție de situația materială a condamnatului care, a avut în permanență un loc de muncă, vasta carieră și mijloacele îndestulătoare de trai fiind avute în vedere inclusiv pentru individualizarea tuturor pedepselor la minim sau spre minim.

Prin urmare, în baza aplicării criteriilor prev. de art. 61 C.pen., pedeapsa **amenzii penale pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals**, faptă prevăzută de art. 323 teza I Cod penal, **a fost just stabilită la 27.000 lei.**

Critica din apelul Parchetului privind lipsa aplicării unei obligații prev. de art. 93 alin. 2 C.pen. inculpatului Y este fondată.

Potrivit art. 93 alin. 2 C.pen., „instanța impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre obligațiile” enumerate la literele a-d, ceea ce subliniază caracterul obligatoriu și nu opțional al impunerii cel puțin a unei asemenea obligații, pe lângă măsurile de supraveghere prev. de art. 93 alin. 1 C.pen.

Prin urmare, în baza art. 93 alin. (2) lit. b C. pen., va impune condamnatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

Pentru considerentele expuse, în baza art. 421 pct. 1 lit. b C.pr.pen., va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpații X și Y împotriva sentinței penale nr. 1 din data de 14.01.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr. 2024/115/2015.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a C.pr.pen., va admite apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA împotriva aceleiași sentințe.

Va desființa sentința penală apelată numai cu privire la aplicarea art. 93 alin. 2 C.pen. și rejudecând:

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C.p., pe durata termenului de supraveghere inculpatul Y va executa următoarele obligații:

b) să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

Va menține în rest sentința penală apelată.

Va dispune virarea sumei de 360 lei, reprezentând onorariu parțial avocați oficiu din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului de avocați Timiș.

În baza art. 275 alin. 2 C.pr.pen., va obliga inculpații apelanți X și Y să plătească statului suma de câte 300 lei, cheltuieli judiciare avansate de stat în apel, iar în baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., parte din cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

În baza art. 421 pct.1, lit. b C.pr.pen., respinge ca nefondat apelul declarat de inculpații X și Y împotriva sentinței penale nr. 1 din data de 14.01.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr. 2024/115/2015.

În baza art. 421 pct.2, lit. a C.pr.pen., admite apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –DNA împotriva aceleiași sentințe.

Desființează sentința penală apelată numai cu privire la aplicarea art. 93 alin 2 C.pen. și rejudecând:

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C.p. pe durata termenului de supraveghere inculpatul Y va executa următoarele obligații:

b) să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

Mentține în rest sentința penală apelată.

Dispune virarea sumei de 360 lei , reprezentând onorariu parțial avocați oficiu din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului de avocați Timiș.

În baza art. 275 alin. 2 C.pr.pen., obligă inculpații apelanți X și Y să plătească statului suma de câte 300 lei, cheltuieli judiciare avansate de stat în apel, iar în baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., parte din cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 25.05.2016.

Președinte,
[...]

Judecător,
[...]

Pt. grefier

[...]

aflat în concediu de odihnă
semnează grefier șef secție penală
[...]

Red. [...] /12.07.2016

Tehnored. [...] - 6 ex./31.05.2016

Primă instanță: Tribunalul Caraș-Severin – jud. [...]

LumeaJustitiei.ro